

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ทัศนคติต่อการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว” โดยศึกษาถึงความคิดเห็นของกลุ่มประชากร ในเขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 200 ชุด และสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ จำนวน 5 ราย ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย รายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ความเข้าใจเกี่ยวกับการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว เกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป รูปแบบการทารุณกรรม และสาเหตุการทารุณกรรมเด็ก

ส่วนที่ 3 ความรู้ดีหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็ก เกี่ยวข้องกับปัญหาการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป การปฏิบัติต่อเด็กที่ถูกทารุณกรรม ตัวผู้กระทำการทารุณกรรมเด็ก หน่วยงานในการให้ความช่วยเหลือเด็ก และมาตรการทางกฎหมาย

ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 7 ประการ ได้แก่ อายุ เพศ สถานภาพสมรส จำนวนบุตร ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน กับทัศนคติต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว

ส่วนที่ 5 ข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ

ส่วนที่ 6 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน และสรุปผลการสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าว

สำคัญ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลด้านภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างได้แก่ อายุ เพศ สถานภาพสมรส จำนวนบุตร ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยจะแสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าต่ำสุด (Min) ค่าสูงสุด (Max) ค่าร้อยละ (%) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (sd.) ประกอบการนำเสนอด้วย ดังนี้

ตารางที่ 6 อายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เกิน 32 ปี	113	56.8
เกินกว่า 32 ปี	86	43.2
รวม	199	100.0

ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) = 32.56 ปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (sd.) = 9.72 max = 60 ปี min = 18 ปี

จากตารางที่ 6 แสดงถึง อายุของกลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่จะมีอายุไม่เกิน 32 ปี จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 56.8 ส่วนที่เหลือมีอายุเกินกว่า 32 ปี จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 43.2

อายุสูงสุดของกลุ่มตัวอย่าง คือ 60 ปี ส่วนอายุน้อยที่สุด คือ 18 ปี อยู่เฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง คือ 32.56 ปี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 เพศของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	81	40.7
หญิง	118	59.3
รวม	199	100.0

จากตารางที่ 7 แสดงถึงเพศของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 59.3 ส่วนที่เหลือเป็นเพศชาย จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 40.7

ตารางที่ 8 สถานภาพการสมรสของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพการสมรส	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	110	55.3
สมรส	56	28.1
แยกกันอยู่	12	6.0
หม้าย	12	6.0
หย่าร้าง	9	4.5
รวม	199	100.0

จากตารางที่ 8 แสดงถึง สถานภาพการสมรสของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพการสมรส โสด มีจำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 55.3 รองลงมา คือ สมรส จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 28.1 ผู้ที่แยกกันอยู่ และเป็นหม้ายมีเท่ากัน คือ มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6 ส่วนผู้ที่หย่าร้างมีจำนวนน้อยที่สุดคือ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5

ตารางที่ 9 จำนวนบุตรของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนบุตร (คน)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีบุตร	140	70.4
มีบุตร	59	29.6
รวม	199	100.0

ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) = 1 คน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (sd.) = 0.96 max = 4 คน min = ไม่มีบุตร

จากตารางที่ 9 แสดงถึง จำนวนบุตรของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนมากจะไม่มีบุตร มีจำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 70.4 ส่วนผู้ที่มีบุตรแล้ว มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 29.6

จำนวนบุตรสูงสุดมีจำนวน 4 คน ต่ำสุดคือ ไม่มีบุตรเลย จำนวนบุตรโดยเฉลี่ยคือ 1 คน

ตารางที่ 10 ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี หรือเทียบเท่า	114	57.3
ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป หรือเทียบเท่า	85	42.7
รวม	199	100.0

จากตารางที่ 10 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่าง โดยส่วนใหญ่จะมีการศึกษต่ำกว่าระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่า จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 57.3 ส่วนกลุ่มที่มีการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรีขึ้นไป หรือเทียบเท่า มีจำนวนน้อยกว่า คือ 85 คน คิดเป็นร้อยละ 42.7

ตารางที่ 11 อาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่มีงานทำ	87	43.7
รับราชการ	73	36.7
ถูกจ้าง	19	9.5
อื่นๆ	20	10.1
รวม	199	100.0

จากตารางที่ 11 แสดงถึงอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะไม่มีงานทำ (รวมถึงนักเรียน นิสิต นักศึกษา) จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 รองลงมาคือ รับราชการ มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 ส่วนคำตอบในข้ออื่นๆ หมายถึง ผู้ที่มีกิจการส่วนตัว มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 ผู้ที่เป็นถูกจ้างมีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 รายได้ต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้ (บาท)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เกิน 8,265 บาท	108	54.3
เกินกว่า 8,265 บาท	91	45.7
รวม	199	100.0

ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) = 8,265 บาท ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (sd.) = 8,262.83 max = 26,000 บาท
min = 0 บาท

จากตารางที่ 12 แสดงถึงรายได้ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งโดยส่วนใหญ่มีรายได้ไม่เกิน 8,265 บาท จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 54.3 ส่วนผู้ที่มีรายได้เกินกว่า 8,265 บาท มีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 45.7

ตารางที่ 13 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัวจากที่ใดบ้าง (โปรดเรียงเฉพาะ 3 ลำดับแรกจากมากไปหาน้อย โดยใส่หมายเลข 1, 2 หรือ 3 ตามลำดับ ไร้หน้าตัวเลข) การเลือกในอันดับ 1

ข่าวสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โทรทัศน์	71	35.7
วิทยุ	36	18.1
หนังสือพิมพ์	67	33.7
นิตยสารหรือ สิ่งตีพิมพ์อื่นๆ	25	12.6
จากคำบอกเล่า	-	-
พบเห็นด้วยตนเอง	-	-
ไม่เคยทราบเรื่องมาก่อน	-	-
รวม	199	100.0

ในการเลือกเป็นอันดับ 1 กลุ่มตัวอย่างเลือกการรับรู้จากโทรทัศน์สูงสุด เป็นจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 35.7 รองลงมา คือ หนังสือพิมพ์ จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 33.7 จากวิทยุ จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 จากนิตยสารหรือสิ่งตีพิมพ์อื่นๆ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัวจากที่ใดบ้าง (โปรดเรียงเฉพาะ 3 ลำดับแรกจากมากไปหาน้อย โดยใส่หมายเลข 1, 2 หรือ 3 ตามลำดับ ใต้หน้าตัวเลือก) การเลือกในอันดับ 2

ข่าวสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โทรทัศน์	54	27.1
วิทยุ	14	7.0
หนังสือพิมพ์	87	43.7
นิตยสารหรือ สิ่งตีพิมพ์อื่นๆ	19	9.5
จากคำบอกเล่า	25	12.6
พบเห็นด้วยตนเอง	-	-
ไม่เคยทราบเรื่องมาก่อน	-	-
รวม	199	100.0

ในการเลือกเป็นอันดับ 2 กลุ่มตัวอย่างเลือกการรับรู้จากหนังสือพิมพ์สูงสุดเป็นจำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 รองลงมา คือ โทรทัศน์ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 27.1 จากคำบอกเล่า มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 จากนิตยสาร หรือสิ่งตีพิมพ์อื่นๆ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5 และจากวิทยุ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัวจากที่ใดบ้าง (โปรดเรียงเฉพาะ 3 ลำดับแรกจากมากไปหาน้อย โดยใส่หมายเลข 1, 2 หรือ 3 ตามลำดับ ใต้หน้าตัวเลือก) การเลือกในอันดับ 3

ข่าวสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โทรทัศน์	5	2.5
วิทยุ	86	43.2
หนังสือพิมพ์	15	12.6
นิตยสารหรือ สิ่งตีพิมพ์อื่นๆ	18	9.0
จากคำบอกเล่า	36	18.1
พบเห็นด้วยตนเอง	29	14.6
ไม่เคยทราบเรื่องมาก่อน	-	-
รวม	199	100.0

ในการเลือกเป็นอันดับ 3 กลุ่มตัวอย่างเลือกการรับรู้จากวิทยุสูงสุด เป็นจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 43.2 รองลงมา คือ จากคำบอกเล่า จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 18.1 กลุ่มตัวอย่างพบเห็นด้วยตัวเอง จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 จากหนังสือพิมพ์ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.6 จากนิตยสารหรือสิ่งตีพิมพ์อื่นๆ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 และจากโทรทัศน์ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5 ตามลำดับ

จากตารางที่ 13-15 สรุปถึงการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งส่วนมากจะรับรู้ข่าวสารจากโทรทัศน์เป็นอันดับ 1 รองลงมาคือ จาก หนังสือพิมพ์ อันดับสุดท้ายคือ จากวิทยุ

ตารางที่ 16 ความรุนแรงของปัญหาการทารุณกรรมเด็ก

ความรุนแรงของปัญหา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รุนแรงมาก ควรรีบดำเนินการแก้ไข	63	31.7
รุนแรงพอๆ กับปัญหาอื่นๆ	79	39.7
ไม่ค่อยรุนแรง	51	25.6
อื่นๆ	6	3.0
รวม	199	100.0

จากตารางที่ 16 ความรุนแรงของปัญหาการทารุณกรรม กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า การทารุณกรรมเด็ก มีความรุนแรงพอๆ กับปัญหาอื่นๆ มีจำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 39.7 ส่วนที่มีความคิดเห็นว่ามี ความรุนแรงมาก ควรรีบดำเนินการแก้ไข มีจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 31.7 กลุ่มตัวอย่างคิดว่าปัญหานี้ไม่ค่อยรุนแรง มีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 และกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่าเป็น อื่นๆ หมายถึง ไม่ทราบถึงระดับความรุนแรงของปัญหานี้ มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0

จากข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุไม่เกิน 32 ปี มีสถานภาพการสมรสโสด และไม่มีบุตร ส่วนมากแล้วระดับการศึกษาสูงสุด คือต่ำกว่าระดับระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากไม่มีงานทำ และมีรายได้ไม่เกิน 8,265 บาท การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก กลุ่มตัวอย่างรับรู้จาก โทรทัศน์มากที่สุด รองลงมาคือ หนังสือพิมพ์ และวิทยุ ตามลำดับ การตระหนักถึงระดับความรุนแรงของปัญหาการทารุณกรรมเด็ก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า ปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวเป็นปัญหาที่มีความรุนแรงพอๆ กับปัญหาอื่นๆ

ส่วนที่ 2 ความเข้าใจเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป รูปแบบการทารุณกรรมและสาเหตุการทารุณกรรมเด็กโดยแสดงความถี่ (f) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าร้อยละ (%) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (sd.) พร้อมการบรรยาย และข้อคำถามมีทั้งเชิงบวกและลบ เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงปรับคะแนนให้อยู่ในระดับเดียวกัน

ตารางที่ 17 ความเข้าใจเกี่ยวกับการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ส่วนของการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
การทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป													
1.	เด็กที่ถูกทารุณกรรมจะมีผลต่อการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์	42	21.1	52	26.1	36	18.1	55	27.6	14	7.0	3.27	1.27
2.	การทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมักจะพบเห็นในครอบครัวชนชั้นล่าง คือ รายได้ต่ำ การศึกษาน้อย	22	11.1	92	46.2	55	27.6	18	9.0	12	6.0	3.47	1.01
3	การทารุณกรรมเด็กในครอบครัวเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญมาก ปัญหาหนึ่ง ควรริบหาทางแก้ไข	11	5.5	106	53.3	65	32.7	17	8.5	-	-	3.56	0.73

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
4	ถ้าเด็กคือมาก จนมาก เกเร ไม่ เชื่อฟังพ่อแม่ ผู้ ปกครองสามารถ ลงโทษเด็กอย่าง รุนแรงได้	33	16.6	85	42.7	34	17.1	47	23.6	-	-	3.52	1.03
5	เด็กที่มีปัญหาด้าน จิตใจ อารมณ์แปร ปรวน มีนิสัยเกเร ชอบความรุนแรง บุคลิกภาพก้าว ร้าว เป็นผลมา จากการถูกทารุณ กรรม	56	28.1	55	27.6	67	33.7	21	10.6	-	-	3.73	0.99
6	เด็กที่ถูกทารุณ กรรมมีแนวโน้มที่ จะถูกกระทำทารุณ กรรมซ้ำอีก	53	26.6	66	33.2	41	20.6	28	14.1	11	5.5	3.61	1.18
7	การเลี้ยงดูแบบ “รักวัวให้ผูก รัก ลูกให้ตี” เป็น สุภาษิตที่เหมาะสม สำหรับการ เลี้ยงดูลูกของ สังคมไทย	50	25.1	101	50.8	34	17.1	14	7.0	-	-	3.94	0.84

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
8	ปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มักพบในประเทศที่ด้อยพัฒนามากกว่าประเทศที่พัฒนาแล้ว	8	4.0	101	50.8	66	33.2	24	12.1	-	-	3.47	0.76
9	ปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวในประเทศไทยเกิดขึ้นไม่เกิน 10 ปีที่ผ่านมา	26	13.1	107	53.8	19	9.5	47	23.6	-	-	3.56	0.99
10	ปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวเป็นปัญหาที่มีความสำคัญน้อยกว่าปัญหาอื่นๆ ในสังคม ดังนั้นยังไม่ควรริบดำเนินการแก้ไข	14	7.0	86	43.2	49	24.6	16	8.0	34	17.1	3.15	1.21
ระดับเข้าใจต่อการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป											3.53	0.49	

จากตารางที่ 17 ในเรื่องของความเข้าใจเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ส่วนของการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วๆ ไป กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า

คำถามเกี่ยวกับ “เด็กที่ถูกทารุณกรรมจะมีผลต่อการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์” กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 27.6 ไม่เห็นด้วยว่า การทารุณกรรมเด็กจะส่งผลกระทบต่อร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ของเด็ก ซึ่งถือว่าเป็นความเข้าใจที่ผิด ในขณะที่ร้อยละ 26.1 เห็นด้วยว่า จะส่งผลกระทบต่อร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ของเด็ก เห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจมากขึ้น เทียบได้จากจำนวนร้อยละที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นที่น่ายินดีที่ กลุ่มตัวอย่างเริ่มมีความเข้าใจ ต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กมากขึ้น ส่วนร้อยละ 21.1 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความดังกล่าว ร้อยละ 18.1 มีความรู้สึกไม่แน่ใจกับข้อความดังกล่าว ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 7 มีความรู้สึกไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความดังกล่าว

คำถามเกี่ยวกับ “การทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมักจะพบเห็นในครอบครัวชนชั้นล่าง คือ รายได้ต่ำ การศึกษาน้อย” ส่วนใหญ่ร้อยละ 46.2 เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว คนในสังคมส่วนมากคิดว่าการทารุณกรรมเด็กเกิดในครอบครัวชนชั้นล่าง มีรายได้น้อย ซึ่งเป็นการเข้าใจที่ผิด ร้อยละ 27.6 ไม่แน่ใจกับข้อความดังกล่าว ร้อยละ 11.1 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความดังกล่าว ร้อยละ 9 ไม่เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว และร้อยละ 6 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความดังกล่าว

คำถามเกี่ยวกับ “การทารุณกรรมเด็กในครอบครัว เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญมากปัญหาหนึ่ง ควรริบหาทางแก้ไข” ส่วนใหญ่ร้อยละ 53.3 เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า กว่าครึ่งของกลุ่มตัวอย่างเริ่มมีความกระตือรือร้นที่จะแก้ไขปัญหาการทารุณกรรมเด็ก ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ดีสำหรับสังคมไทย ส่วนร้อยละ 32.7 ไม่แน่ใจกับคำถามนี้ ร้อยละ 8.5 ไม่เห็นด้วยกับคำถามนี้ และอีกร้อยละ 5.5 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามนี้

คำถามเกี่ยวกับ “ถ้าเด็กคือมาก ชนมาก เกเร ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ผู้ปกครองสามารถลงโทษเด็กอย่างรุนแรงได้” ร้อยละ 42.7 มีความเห็นด้วยกับคำถามนี้ อาจเป็นเพราะว่า ตามธรรมเนียมประเพณีของไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ได้ให้สิทธิกับพ่อแม่ในการอบรมเลี้ยงดู ถูก ดังนั้นพ่อแม่จึงสามารถคว่ำว่ากล่าว หรือลงโทษลูกได้ ส่วนร้อยละ 23.6 ไม่เห็นด้วยกับคำถามนี้ ร้อยละ 17.1 ไม่แน่ใจกับคำถามนี้ ส่วนอีกร้อยละ 16.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “เด็กที่มีปัญหาด้านจิตใจ อารมณ์แปรปรวน มีนิสัยเกรง ชอบความรุนแรง บุคลิกภาพก้าวร้าว เป็นผลมาจากการถูกทารุณกรรม” ร้อยละ 33.7 ไม่แน่ใจกับข้อความดังกล่าว อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กอย่างเพียงพอ ทำให้ไม่แน่ใจว่า การทารุณกรรมเด็กจะส่งผลกระทบต่อเด็กอย่างไรบ้าง ส่วนผู้ที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และเห็นด้วยต่อคำถามนี้มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 28.1 และ 27.6 ตามลำดับ ซึ่งรวมกันแล้วมีจำนวนถึง 55.7 ที่เข้าใจถูกต้องเกี่ยวกับผลกระทบจากการทารุณกรรมเด็ก ร้อยละ 10.6 ไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

คำถามเกี่ยวกับ “เด็กที่ถูกทารุณกรรมมีแนวโน้มที่จะถูกกระทำทารุณกรรมซ้ำ” ร้อยละ 33.2 เห็นด้วยกับคำถามนี้ ร้อยละ 26.6 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามนี้ เมื่อรวมจำนวนร้อยละ ของทั้ง 2 ความเห็นแล้ว พบว่ามีถึงร้อยละ 59.8 ที่มีความเข้าใจปัญหานี้ได้อย่างถูกต้อง ร้อยละ 20.6 ไม่แน่ใจกับคำถามนี้ ร้อยละ 14.1 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 5.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามนี้

คำถามเกี่ยวกับ “การเลี้ยงดูแบบ “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” เป็นสุภาษิตที่เหมาะสมสำหรับการเลี้ยงดูของสังคมไทย” ร้อยละ 50.8 เห็นด้วยกับข้อความนี้ ร้อยละ 25.1 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้ ถือว่ามีความคิดเห็นในแนวทางเดียวกัน นั่นคือ การเลี้ยงดูด้วยการลงโทษ หรือการตี ยังเหมาะสมกับสังคมไทยในปัจจุบันอยู่ ซึ่งเป็นรูปแบบการเลี้ยงดูที่ปฏิบัติกันจนเป็นประเพณีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ร้อยละ 17.1 ไม่แน่ใจ และร้อยละ 7 ไม่เห็นด้วย

คำถามเกี่ยวกับ “ปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มักพบในประเทศที่ด้อยพัฒนามากกว่าประเทศที่พัฒนาแล้ว” ส่วนใหญ่ร้อยละ 50.8 เห็นด้วยกับข้อความนี้ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้ว ประเทศที่พัฒนาแล้วก็มีอัตราการทารุณกรรมเด็กที่สูงมาก แต่คนส่วนมากมีความเห็นว่า ประเทศที่พัฒนาแล้วไม่น่าจะมีการทารุณกรรมเด็ก ประเทศที่ยากจนหรือด้อยพัฒนาน่าจะมีการทารุณกรรมเด็กเท่านั้น ร้อยละ 33.2 ไม่แน่ใจกับข้อความนี้ อาจเป็นเพราะว่ายังไม่ทราบข้อมูลที่แน่ชัดเกี่ยวกับสถิติการทารุณกรรมเด็กของแต่ละประเทศเป็นอย่างไร ร้อยละ 12.1 ไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้ และร้อยละ 4 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

คำถามเกี่ยวกับ “ปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวในประเทศไทยเกิดขึ้นไม่เกิน 10 ปีที่ผ่านมา” กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 53.8 เห็นด้วยกับข้อความนี้ เห็นได้ว่า โดยส่วนมากแล้วยังเข้าใจผิดอยู่ เพราะความจริงแล้วปัญหาการทารุณกรรมเด็กในไทย เกิดขึ้นเกินกว่า 10 ปี แล้ว และในแต่ละปีความรุนแรงของปัญหาก็เพิ่มมากขึ้น รูปแบบการทารุณกรรมก็มีความรุนแรงมากขึ้น ร้อยละ 23.6 ไม่เห็นด้วยกับข้อความดังกล่าว ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่ถูกต้อง ร้อยละ 13.1 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้ และผู้ที่มีความเห็นไม่แน่ใจในคำถามนี้มีร้อยละ 9.5

คำถามเกี่ยวกับ “ปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวเป็นปัญหาที่มีความสำคัญน้อยกว่าปัญหาอื่นๆ ในสังคม ดังนั้นยังไม่ควรริบดำเนินการแก้ไข” กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 43.2 เห็นด้วยกับข้อความนี้ กลุ่มตัวอย่างอาจมีความคิดเห็นว่า ปัญหาสังคมอื่นๆ เช่น ปัญหายาเสพติด ปัญหาโสเภณี หรือปัญหาเศรษฐกิจ ยังเป็นปัญหาที่มีความสำคัญซึ่งต้องรีบแก้ไขอย่างเร่งด่วนมากกว่าปัญหาการทารุณกรรมเด็ก ร้อยละ 24.6 ไม่แน่ใจกับคำถามนี้ ร้อยละ 17.1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 8.0 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 7 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

สรุปแล้วในตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ยความเข้าใจเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ในส่วนของการทารุณกรรมโดยทั่วไป ส่วนใหญ่จะมีความเข้าใจอยู่ในระดับ 3.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.47 หมายถึง โดยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจต่อการทารุณกรรมเด็กอยู่ในเกณฑ์ที่สูง แม้ว่าในบางเรื่อง กลุ่มตัวอย่างอาจจะไม่มีความเข้าใจมากนัก ซึ่งน่าจะเกิดจากการขาดความรู้เกี่ยวกับปัญหาการทารุณกรรมเด็ก แต่ก็เป็นที่น่าดีใจว่าคนส่วนมากเริ่มเห็นความสำคัญของปัญหาการทารุณกรรมเด็กมากขึ้น ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ดีสำหรับสังคมไทย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 ความเข้าใจเกี่ยวกับการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ส่วนของการรูปแบบการทารุณกรรม

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
รูปแบบการทารุณกรรม													
11	การทารุณกรรมเด็กเป็นการที่พ่อแม่ ผู้ปกครองหรือผู้ที่ดูแลเด็กเขย่นติลงโทษเด็กรุนแรงเกินไป เช่น ตีเด็กจนเลือดออก ตบหน้าเด็ก จับศีรษะกระแทกผนังหรือพื้น เอาหูหรือจัดเอาเตารีดนาบเป็นค้อน รวมทั้งล่วงเกินทางเพศ	17	8.5	75	37.7	42	21.1	56	28.1	9	4.5	3.18	1.08
12	เด็กที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสกปรกร่างกายสกปรกมอมแมม มีอาการหิวโหย มีอาการเจ็บป่วยแต่ไม่ค่อยได้รับการรักษาถือว่าเป็นเด็กที่ถูกทารุณกรรม ไม่ว่าเด็กนั้นจะมีพ่อแม่หรือผู้ปกครองหรือไม่ก็ตาม	19	9.5	55	27.6	81	40.7	25	12.6	19	9.5	3.15	1.07

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
13	การที่เด็กถูกขู่ บังคับจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครองให้ มีเพศสัมพันธ์ใน รูปแบบใดก็ตาม เป็นการทารุณ กรรมเด็ก	45	22.6	101	50.6	37	18.6	14	7.0	2	1.0	3.87	0.88
14	พ่อแม่ ผู้ปกครอง ใช้คำพูดว่ากล่าว ตำหนิเด็กอย่างรุนแรง ประจานเด็ก ต่อหน้าผู้อื่น ใช้ คำพูดหยาบคาย คำพูดที่ทำร้ายจิตใจ ทำให้เด็กเกิดความ สะเทือนใจ อับอาย เป็นการ ทารุณกรรมเด็ก	26	13.1	71	35.7	58	29.1	33	16.6	11	5.5	3.34	1.07
15	พ่อแม่ หรือ ผู้ปกครองที่ไม่ แสดงความรัก ความอบอุ่น ไม่ เอาใจใส่ หมาย เมินกับเด็กอยู่ เสมอ เป็นการ ทารุณกรรมเด็ก	46	23.1	103	51.8	34	17.1	16	8.0	-	-	3.90	0.85

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
16	การที่พ่อแม่ ผู้ปกครองบังคับให้เด็กเรียนพิเศษทุกวัน จนไม่มีเวลาพักผ่อน และไม่ได้ทำกิจกรรมที่สนุกสนานเหมาะสมตามวัน ถือว่าเป็นการทารุณกรรมเด็ก	29	14.6	109	54.8	42	21.1	19	9.5	-	-	3.74	0.82
ระดับเข้าใจต่อรูปแบบการทารุณกรรม												3.53	0.57

จากตารางที่ 18 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นดังนี้

คำถามเกี่ยวกับ “การทารุณกรรมเด็กเป็นการที่พ่อแม่ ผู้ปกครองหรือผู้ที่ดูแลเด็ก เจียนตี ตง โทษเด็กรุนแรงเกินไป เช่น ตีเด็กจนเลือดออก ตบหน้าเด็ก จับศีรษะกระแทกผนัง หรือพื้น เอาบุหรี่ตีหัว เอาเคียวคานาบ เป็นค้อน รวมทั้งตวงเกินทางเพศ” ส่วนใหญ่ร้อยละ 37.7 เห็นด้วยกับคำถามนี้ ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง ในข้อนี้เป็นการทารุณกรรมในรูปแบบของการทารุณกรรมทางร่างกาย ร้อยละ 28.1 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 21.1 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 8.5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง และร้อยละ 4.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “เด็กที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสกปรก ร่างกายสกปรกมอมแมม มีอาการหวัด มีอาการเจ็บป่วยแต่ไม่ค่อยได้รับการรักษา ถือว่าเป็นเด็กที่ถูกทารุณกรรม ไม่ว่าเด็กนั้นจะมีพ่อแม่หรือผู้ปกครองหรือไม่ก็ตาม” ส่วนใหญ่ร้อยละ 40.7 ไม่แน่ใจในคำถามนี้ ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก ในประเภทของการทอดทิ้ง และการปล่อยปละละเลย

เด็ก ซึ่งมีหลายรายไม่ทราบว่าเป็นการทารุณกรรมเด็กเช่นกัน ร้อยละ 27.6 เห็นด้วยกับคำถามนี้ ร้อยละ 12.6 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 9.5 มีทั้งเห็นด้วยอย่างยิ่ง และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “การที่เด็กถูกขู่บังคับจากพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง ให้มีเพศสัมพันธ์ในรูปแบบใดก็ตาม เป็นการทารุณกรรมเด็ก” ส่วนใหญ่ร้อยละ 50.8 เห็นด้วยต่อคำถามนี้ และร้อยละ 22.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อรวมกันจะมีถึงร้อยละ 73.4 ที่เข้าใจคำถามอย่างถูกต้อง ในสถานการณ์ปัจจุบันมีข่าวสารเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางเพศออกมามากมาย จึงทำให้กลุ่มตัวอย่าง เข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างถูกต้อง ส่วนร้อยละ 18.6 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 7.0 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “พ่อแม่ ผู้ปกครองใช้คำพูดว่ากล่าว ตาหนิเด็กอย่างรุนแรง ประจานเด็กต่อหน้าผู้อื่น ใช้คำพูดหยาบคาย คำพูดที่ทำร้ายจิตใจ ทำให้เด็กเกิดความสะเทือนใจ อับอาย เป็นการทารุณกรรมเด็ก” ส่วนใหญ่ร้อยละ เห็นด้วยกับคำถามนี้ ซึ่งแสดงความเข้าใจอย่างถูกต้องต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในรูปของการทารุณกรรมทางจิตใจ ร้อยละ 29.1 ไม่แน่ใจกับคำถามนี้ ร้อยละ 16.6 ไม่เห็นด้วยกับคำถามนี้ ร้อยละ 13.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “พ่อแม่ หรือผู้ปกครองที่ไม่แสดงความรักความอบอุ่น ไม่เอาใจใส่ หมางเมินกับเด็กอยู่เสมอ เป็นการทารุณกรรมเด็ก” ส่วนใหญ่ร้อยละ 51.8 เห็นด้วย ซึ่งแสดงถึงความเข้าใจที่ถูกต้อง ในเรื่องของการทารุณกรรมทางจิตใจ ร้อยละ 23.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 17.1 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 8.0 ไม่เห็นด้วยกับคำถามนี้

คำถามเกี่ยวกับ “การที่พ่อแม่ผู้ปกครองบังคับให้เด็กเรียนพิเศษทุกวัน จนไม่มีเวลาพักผ่อน และไม่ได้ทำกิจกรรมที่สนุกสนานเหมาะสมตามวัน ถือว่าเป็นการทารุณกรรมเด็ก” ส่วนใหญ่ร้อยละ 54.8 เห็นด้วยกับคำถามนี้ ซึ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับการทารุณกรรมทางอารมณ์รูปแบบหนึ่ง เนื่องจากการที่พ่อแม่ต้องการให้ลูกเรียนเก่ง และมีความสามารถมากกว่าคนอื่น จึงได้ให้ลูกเรียนพิเศษทุกวัน เป็นเหตุให้เด็กไม่พักผ่อน และไม่ได้ทำกิจกรรมที่เหมาะสมตามวัย ส่วนร้อยละ 21.1 ไม่แน่ใจกับคำถามนี้ ร้อยละ 14.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง และร้อยละ 9.5 ไม่เห็นด้วยกับคำถามนี้

สรุปแล้วในตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ยความเข้าใจเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก ในครอบครัว ในส่วนของรูปแบบการทารุณกรรม ส่วนใหญ่จะมีความเข้าใจอยู่ในระดับ 3.53 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.57 หมายถึง โดยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจต่อรูปแบบ การทารุณกรรมเด็กในเกณฑ์ที่สูง

ตารางที่ 19 ความเข้าใจเกี่ยวกับการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ส่วนของสาเหตุการทารุณกรรมเด็ก

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
17	ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ส่งผลกระทบต่อระบบครอบครัวเป็นอย่างมาก เพราะทำให้ครอบครัวแตกแยก เกิดการทะเลาะวิวาทภายในครอบครัว เป็นต้น เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาการทารุณกรรมเด็ก	21	10.6	107	53.8	49	24.6	22	11.1	-	-	3.64	0.82
18	สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กถูกทารุณกรรม อาจเกิดจากการที่เด็กพิการ มีร่างกายอ่อนแอ คือรับ เป็นต้น	41	20.6	66	33.2	42	21.1	35	17.6	15	7.5	3.42	1.21

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
19	สาเหตุของการเกิดการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ส่วนหนึ่งมาจากการเสื่อมคุณธรรมศีลธรรม และจริยธรรมทางสังคม	24	12.1	100	50.3	54	27.1	21	10.6	-	-	3.64	0.83
20	สาเหตุหนึ่งของการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว คือ การที่แต่งงานขณะอายุน้อย และยังไม่มีความพร้อมในการที่จะรับผิดชอบต่อครอบครัว	4	2.0	129	64.8	58	29.1	8	4.0	-	-	3.65	0.59
ระดับเข้าใจต่อสาเหตุการทารุณกรรมเด็ก											3.59	0.55	

จากตารางที่ 19 กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นดังนี้

คำถามเกี่ยวกับ “ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ส่งผลกระทบต่อระบบครอบครัวเป็นอย่างมาก เพราะทำให้ครอบครัวแตกแยกเกิดการทะเลาะวิวาทภายในครอบครัว เป็นต้น เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดปัญหาการทารุณกรรมเด็ก ” ส่วนใหญ่ร้อยละ 53.8 เห็นด้วย ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง เพราะสาเหตุหนึ่งของการทารุณกรรมเด็กเกิดจากสภาวะเศรษฐกิจที่ส่งผลกระทบ

จนเกิดความเครียดในครอบครัว ร้อยละ 24.6 ไม่แน่ใจในคำถามนี้ ร้อยละ 11.1 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 10.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “สาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กถูกทารุณกรรม อาจเกิดจากการที่เด็กพิการ มีร่างกายอ่อนแอ คือรึ้น เป็นต้น” ร้อยละ 33.2 เห็นด้วย ซึ่งเป็นสาเหตุการทารุณกรรมที่เกิดจากตัวเด็กเอง อาจเกิดจากความพิการของเด็ก เด็กคือรึ้น เด็กเกร เป็นต้น ร้อยละ 21.1 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 20.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 17.6 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 7.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามนี้

คำถามเกี่ยวกับ “สาเหตุของการเกิดการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ส่วนหนึ่งมาจากการเสื่อมคุณธรรม ศีลธรรม และจริยธรรมทางสังคม” ร้อยละ 50.3 เห็นด้วยกับคำถามนี้ คนที่มีคุณธรรม จริยธรรม ศีลธรรมลดลง จะส่งผลให้จิตใจของคนผู้นั้นหยาบกระด้าง มีความประพฤติที่ไม่ดี ไม่เหมาะสม เช่น การทำร้ายร่างกาย การทารุณทางเพศ เป็นต้น ร้อยละ 27.1 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 12.1 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามนี้ และร้อยละ 10.6 ไม่เห็นด้วยกับคำถามนี้

คำถามเกี่ยวกับ “สาเหตุหนึ่งของการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว คือ การที่แต่งงานขณะอายุยังน้อยและยังไม่มีความพร้อมในการที่จะรับผิดชอบต่อครอบครัว” ร้อยละ 64.8 เห็นด้วย กับคำถามนี้ การที่พ่อแม่แต่งงานเมื่ออายุยังน้อยทำให้ขาดวุฒิภาวะทางอารมณ์ ขาดสำนึกในการรับผิดชอบต่อครอบครัว หรือเกิดความกดดันเนื่องจากต้องรับผิดชอบต่อครอบครัวก่อนเวลาที่เหมาะสม ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการทารุณกรรมได้ ร้อยละ 29.1 ไม่แน่ใจในคำถามนี้ ร้อยละ 4.0 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 2 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามนี้

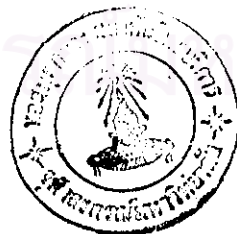
สรุปแล้วในตารางที่ 19 แสดงว่าค่าเฉลี่ยความเข้าใจเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ในส่วนของสาเหตุการทารุณกรรมเด็ก ส่วนใหญ่จะมีความเข้าใจอยู่ในระดับ 3.59 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.55 หมายถึง โดยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจถึงสาเหตุการทารุณกรรมเด็กอยู่ในเกณฑ์สูง

ตารางที่ 20 สรุปผลการวัดใน ส่วนที่ 2 คือความเข้าใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว

ส่วนที่ 2 ความเข้าใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.
การทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป	3.53	0.49
รูปแบบการทารุณกรรม	3.53	0.57
สาเหตุการทารุณกรรมเด็ก	3.59	0.55
รวม	3.36	0.45

สรุปได้ว่า ส่วนที่ 2 นี้ ส่วนใหญ่แล้วกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างจะมีความรู้ความเข้าใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ในการวัดความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ทางด้านการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป รูปแบบการทารุณกรรม และสาเหตุการทารุณกรรมเด็ก ซึ่งจะ เป็นพื้นฐานในการวัดทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง ต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็ก

ส่วนที่ 3 ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว เกี่ยวกับปัญหาการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป การปฏิบัติต่อเด็กที่ถูกทารุณกรรม ตัวผู้กระทำการทารุณกรรมเด็ก หน่วยงานในการให้ความช่วยเหลือเด็ก และมาตรการทางกฎหมาย โดยแสดงความคิดเห็น (t) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าร้อยละ (%) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (sd.) พร้อมการบรรยาย และข้อคำถามมีทั้งเชิงบวกและลบ ดังนั้นเพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงปรับคะแนนให้อยู่ในระดับเดียวกัน

ตารางที่ 21 ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ส่วนของปัญหาการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
ปัญหาการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป													
1	นโยบายการพัฒนาประเทศ โดยมุ่งเน้นแต่เพียงการพัฒนา ด้านเศรษฐกิจ ส่งผลกระทบต่อระบบโครงสร้างของครอบครัว ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมามากมาย เช่น ความรุนแรงในครอบครัว เด็กเร่ร่อน โสเภณี เด็ก การทารุณกรรมเด็ก เป็นต้น	26	13.1	98	49.2	47	23.6	28	14.1	-	-	3.61	0.89
2	เด็กทุกเชื้อชาติทุกชนชั้น มีสิทธิได้รับการปกป้องจากการทารุณกรรมอย่างเท่าเทียมกัน	27	13.6	102	51.3	48	24.1	14	7.0	8	4.0	3.63	0.94

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
3	สังคมไทยมีค่านิยมความกตัญญู จึงทำให้เด็กที่ถูกทารุณกรรมไม่กล้าแจ้งความขอความช่วยเหลือหรือไม่กล้าบอกความจริงให้ผู้อื่นทราบ	66	33.2	56	28.1	43	21.6	19	9.5	15	7.5	3.70	1.23
4	เด็กที่ถูกทารุณกรรมเมื่อโตขึ้นจะมีบุคลิกภาพที่ชอบความรุนแรงและทำร้ายผู้อื่นหรือจะกระทำทารุณกรรมต่อบุตรของตน	56	28.1	41	20.6	88	44.2	14	7.0	-	-	3.70	0.96
5	ประชาชนทั่วไปในสังคมยังไม่ค่อยตระหนักและเห็นความสำคัญของปัญหาการทารุณกรรมเด็ก เพราะคิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกิดในครอบครัวของตน	66	33.2	38	34.2	30	15.1	19	9.5	16	8.0	3.75	1.24
ระดับค่าเฉลี่ยของความรู้อีกหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป												3.68	0.62

จากตารางที่ 21 กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นดังนี้

คำถามเกี่ยวกับ “นโยบายการพัฒนาประเทศโดยมุ่งเน้นแต่เพียงการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ ส่งผลกระทบต่อระบบโครงสร้างของครอบครัว ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมามากมาย เช่น ความรุนแรงในครอบครัว เด็กเร่ร่อน โสเภณีเด็ก การทารุณกรรมเด็ก เป็นต้น ” ร้อยละ 49.2 เห็นด้วย แสดงถึง คนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า การพัฒนาประเทศที่เน้นทางด้านเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว อาจเป็นผลเสียมากกว่าผลดี เพราะทำให้ทุกคนมุ่งเน้นแต่เพียงด้านวัตถุด้านเดียว และละเลยด้านจิตใจ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อด้านอื่นของสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านระบบความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทำให้เกิดปัญหาการทารุณกรรมเด็กตามมา ร้อยละ 23.6 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 14.1 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 13.1 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามนี้

คำถามเกี่ยวกับ “เด็กทุกเชื้อชาติ ทุกชนชั้น มีสิทธิได้รับการปกป้องจากการทารุณกรรมอย่างเท่าเทียมกัน ” ร้อยละ 51.3 เห็นด้วยกับคำถามนี้ แสดงถึงความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ที่ขอมรับความเท่าเทียมกันของมนุษยชน ว่า ไม่ว่าจะเป็นผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก ไม่ว่าเชื้อชาติใด ภาษาใด ต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน ร้อยละ 24.1 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 13.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 7.0 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 4.0 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามข้อนี้

คำถามเกี่ยวกับ “สังคมไทยมีค่านิยมความกตัญญู จึงทำให้เด็กที่ถูกทารุณกรรมไม่กล้าแจ้งความ ขอความช่วยเหลือ หรือไม่กล้าบอกความจริงให้ผู้อื่นทราบ ” ร้อยละ 33.2 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 28.1 เห็นด้วย เมื่อรวมกันแล้ว มีถึงร้อยละ 61.3 ในสังคมไทยเน้นความกตัญญูคนweitต่อบิดามารดาเป็นอย่างมาก การกล่าวโทษบิดามารดา อาจทำได้ในสังคมอื่น แต่สำหรับในสังคมไทยแล้วเป็นสิ่งที่แปลกและไม่มีผู้ใดทำกัน ทำให้ปัญหาการทารุณกรรมเด็กยังคงเกิดขึ้นอยู่ในสังคมไทย ร้อยละ 21.6 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 9.5 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 7.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามนี้

คำถามเกี่ยวกับ “เด็กที่ถูกทารุณกรรมเมื่อโตขึ้นจะมีบุคลิกภาพที่ชอบความรุนแรง และทำร้ายผู้อื่น หรือจะกระทำทารุณกรรมต่อบุตรของตน ” ร้อยละ 44.2 ไม่แน่ใจกับคำถามนี้ แสดงถึงคนส่วนใหญ่ไม่คิดว่า การกระทำทารุณกรรมเด็ก นอกจากส่งผลกระทบทางด้านร่างกายของเด็กแล้ว ยังส่งผลกระทบต่อทางด้านจิตใจ และทางด้านบุคลิกภาพของเด็ก การที่เด็กซึมซับความรุนแรง มีแนวโน้มในการที่เด็กจะแสดงความรุนแรงออกมาเมื่อเด็กมีครอบครัวของ

ตัวเอง ร้อยละ 28.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 20.6 เห็นด้วย และร้อยละ 7.0 ไม่เห็นด้วยกับคำถามนี้

คำถามเกี่ยวกับ “ประชาชนทั่วไปในสังคมยังไม่ค่อยตระหนักและเห็นความสำคัญของปัญหาการทารุณกรรมเด็ก เพราะคิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกิดในครอบครัวของตน ” ร้อยละ 34.2 เห็นด้วย และร้อยละ 33.2 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นจำนวนที่ใกล้เคียงกันมาก เมื่อนำมารวมกันจะเห็นว่า มีถึงร้อยละ 67.4 ที่มีความคิดเห็นไปในทำนองเดียวกัน นั่นคือ คนส่วนใหญ่เห็นว่า แม้ว่าปัญหาการทารุณกรรมเด็กเป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่ง แต่ก็ไม่ยากที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับปัญหานี้ เพราะถือว่าไม่ได้เกี่ยวกับครอบครัวของตน ไม่อยากยุ่งเรื่องของคนอื่น จึงไม่ค่อยให้ความสำคัญกับปัญหานี้มากเท่าไร ส่วน ร้อยละ 15.1 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 9.5 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 8.0 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำถามนี้

สรุปแล้วตารางที่ 21 แสดงค่าเฉลี่ยของความรู้ดีหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์สูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 แสดงให้เห็นว่าโดยภาพรวมแล้ว กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ดีหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป อยู่ในระดับที่สูง แม้ว่าในบางเรื่องกลุ่มตัวอย่างอาจมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนไปบ้าง แต่โดยส่วนใหญ่แล้วก็มีความคิดเห็นที่ถูกต้องต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็ก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 ความรู้ลึกหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว
ส่วนของการปฏิบัติต่อเด็กที่ถูกทารุณกรรม

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
การปฏิบัติต่อเด็กที่ถูกทารุณกรรม													
6	เด็กที่ถูกทำร้ายร่างกาย ลงโทษทุบตีด้วยความรุนแรงโดยบุคคลในครอบครัว บุคคลภายนอกครอบครัวไม่ควรเข้าไปก้าวก่าย เพราะถือว่าเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนของแต่ละครอบครัว	23	11.6	70	32.5	57	28.6	31	15.6	18	9.0	3.25	1.13
7	ถ้าเด็กถูกทำทารุณกรรมจนได้รับบาดเจ็บอย่างรุนแรงควรจะรีบดำเนินการแยกเด็กออกจากครอบครัวทันที	13	6.5	91	45.7	51	25.6	39	19.6	5	2.5	3.34	0.95

ตารางที่ 22 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
8	หากพบเห็นเด็กถูกทำทารุณกรรมในครอบครัว ท่านจะรีบหาทางช่วยเหลือทันที ไม่ว่าท่านจะรู้จักกับพ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กหรือไม่ก็ตาม	32	16.1	120	60.3	28	14.1	19	9.5	-	-	3.83	0.81
9	เมื่อเด็กถูกทำทารุณกรรมทางเพศ ควรจัดให้มีข้าราชการตำรวจหญิงเป็นผู้สอบสวนคดีโดยเฉพาะ	26	13.1	73	36.1	38	19.1	33	16.6	29	14.6	3.17	1.27
10	เมื่อพบเห็นการทำทารุณกรรมเด็กภายในชุมชนของคนในชุมชนนั้นควรจะไปช่วยเหลือเด็กทันที	12	6.0	63	31.7	90	45.2	16	8.0	18	9.0	3.18	0.99
ระดับค่าเฉลี่ยของความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อการปฏิบัติต่อเด็กที่ถูกทารุณกรรม											3.35	0.60	

จากตารางที่ 22 กลุ่มตัวอย่างให้ความคิดเห็นดังนี้

คำถามเกี่ยวกับ “เด็กที่ถูกทำร้ายร่างกาย ลงโทษทรมานด้วยความรุนแรงโดยบุคคลในครอบครัว บุคคลภายนอกครอบครัวไม่ควรเข้าไปก้าวก่าย เพราะถือว่าเป็นวิธีการอบรมสั่งสอนของแต่ละครอบครัว” ร้อยละ 35 เห็นด้วยกับคำถามนี้ ตามปกติแล้ว การเข้าไปยุ่งเกี่ยวหรือก้าวก่ายเรื่องภายในครอบครัวของผู้อื่นถือว่าไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เมื่อพบเห็นเหตุการณ์การทารุณกรรมเด็กเกิดขึ้นในครอบครัว คนส่วนมากก็ไม่กล้าเข้าไปให้ความช่วยเหลือ เพราะคิดว่าจะทำให้เกิดเรื่องบาดหมางใจกัน จึงคิดเพียงว่าสิ่งที่พบเห็นเป็นวิธีการสั่งสอนของพ่อแม่ หรืออาจทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเหตุการณ์ ร้อยละ 28.6 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 15.6 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 11.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง และร้อยละ 9 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “ ถ้าเด็กถูกทำทารุณกรรมจนได้รับบาดเจ็บอย่างรุนแรงควรจะรีบดำเนินการแยกเด็กออกจากครอบครัวทันที” ร้อยละ 45.7 เห็นด้วย เพราะเป็นวิธีการช่วยเหลือที่ทำให้เด็กปลอดภัย ร้อยละ 25.6 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 19.6 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 6.5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง และร้อยละ 2.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “หากพบเห็นเด็กถูกทำทารุณกรรมในครอบครัว ท่านจะรีบหาทางช่วยเหลือทันที ไม่ว่าท่านจะรู้จักกับพ่อแม่ ผู้ปกครองของเด็กหรือไม่ก็ตาม” ร้อยละ 60.3 เห็นด้วยกับคำถาม ร้อยละ 16.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อรวมกันแล้ว มีถึงร้อยละ 76.4 แม้ผู้คนโดยทั่วไปถือว่าการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวเป็นเรื่องภายในครอบครัว ที่ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยว แต่ในความรู้สึกจริงๆ แล้ว ทุกคนมีความปรารถนาที่จะเข้าไปช่วยเหลือเด็กเหล่านั้น แม้ว่าอาจไม่ใช่ในทันที แต่จะพยายามหาทางที่จะช่วยเหลือเด็กให้ได้ ร้อยละ 14.1 ไม่แน่ใจ และร้อยละ 9.5 ไม่เห็นด้วย

คำถามเกี่ยวกับ “เมื่อเด็กถูกทำทารุณกรรมทางเพศ ควรจัดให้มีข้าราชการตำรวจหญิงเป็นผู้สอบสวนคดีโดยเฉพาะ ” ร้อยละ 36.7 เห็นด้วย และร้อยละ 13.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อรวมกันแล้วมีจำนวนกว่าร้อยละ 49.8 ที่เห็นสมควรให้มีตำรวจหญิงเป็นผู้สอบสวนคดีเด็กถูกทารุณกรรมทางเพศ เพราะการสอบสวนโดยตำรวจชายอาจส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของเด็กมากขึ้น เด็กจะเกิดความอับอาย และในการซักถามโดยผู้หญิงน่าจะมีความละเอียดอ่อนมาก

กว่าที่ผู้ชายถาม ร้อยละ 19.1 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 16.6 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 14.6 ไม่เห็นด้วย
อย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “เมื่อพบเห็นการทารุณกรรมเด็กภายในชุมชนของคน คนในชุมชน
นั้นควรจะเข้าไปช่วยเหลือเด็กทันที” ร้อยละ 45.2 ไม่แน่ใจ กับคำถาม เนื่องจากการที่ต้องเข้า
ไปช่วยเหลือ เสี่ยงต่อการมีเรื่องกับบิดามารดา หรือผู้ปกครองของเด็ก ซึ่งทำให้เกิดความบาด
หมางใจกันได้ภายในภายหลัง แต่อีกด้านหนึ่งก็เกิดความรู้สึกหวาดผวาสงสารเด็ก อยากให้ความช่วยเหลือ
ซึ่งน่าจะขึ้นกับว่าในช่วงเวลานั้น กลุ่มตัวอย่างจะเกิดความรู้สึกอย่างไรมากกว่ากัน ร้อยละ 31.7
เห็นด้วย ร้อยละ 8 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 8 เห็นด้วย และร้อยละ 6 เห็นด้วยอย่างยิ่งกับ
คำถามนี้

สรุปแล้วตารางที่ 22 แสดงค่าเฉลี่ยของความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อการปฏิบัติ
ต่อเด็กที่ถูกทารุณกรรม ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 และมีส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.60 แสดงให้เห็นว่าโดยภาพรวมแล้ว กลุ่มตัวอย่างยังไม่ค่อยให้ความสนใจ
ต่อการให้ความช่วยเหลือเมื่อพบเห็นเด็กที่ถูกทารุณกรรมมากเท่าไร ซึ่งอาจเป็นเพราะคิดว่า
เป็นเรื่องภายในครอบครัว จึงไม่เข้าไปก้าวก่าย แม้ว่าในจิตใจอยากให้ความช่วยเหลือเด็ก แต่ทั้ง
นี้ขึ้นอยู่กับว่า เมื่อเกิดเหตุการณ์ตัวผู้พบเห็นเหตุการณ์เกิดความรู้สึกอยากช่วยเหลือเด็ก หรือ
อยากหลีกเลี่ยงปัญหามากกว่ากัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 ความรู้สึกรหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว
 ส่วนของตัวผู้กระทำการทารุณกรรมเด็ก

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
ตัวผู้กระทำการทารุณกรรมเด็ก													
11	พ่อแม่ หรือผู้ปกครองของเด็ก มีสิทธิที่จะลงโทษเด็กด้วยวิธีการใดหรือรุนแรงเพียงใดก็ได้	44	22.1	81	40.7	17	8.5	42	21.1	15	7.5	3.49	1.25
12	พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำทารุณกรรมเด็ก ส่วนใหญ่มักจะมีประวัติการถูกทารุณกรรมมาก่อนในวันเด็ก	8	4.0	67	33.7	92	46.2	17	8.5	15	7.5	3.18	0.93
13	พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ชอบทารุณกรรมเด็ก ควรจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง เพื่อจะได้เกิดความเกรงกลัว และไม่คิดที่จะกระทำอีก	17	8.5	103	51.8	27	13.6	52	26.1	-	-	3.43	0.97

ตารางที่ 23 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
14	ผู้ใหญ่ทุกคนมีหน้าที่ในการปกป้องดูแลเด็กแม้ว่าจะไม่ใช่บุตรหลานของตนก็ตาม	25	12.6	64	32.2	55	27.6	22	11.1	33	16.6	3.13	1.26
ระดับค่าเฉลี่ยของความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อตัวผู้กระทำการทารุณกรรมเด็ก												3.31	0.64

ตารางที่ 23 แสดงความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

คำถามเกี่ยวกับ “พ่อแม่ หรือผู้ปกครองของเด็ก มีสิทธิที่จะลงโทษเด็กด้วยวิธีการใด หรือรุนแรงเพียงใดก็ได้” ร้อยละ 40.7 เห็นด้วย ซึ่งอาจมาจากความคิดเห็นเรื่องการให้สิทธิพ่อแม่ ผู้ปกครอง ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานของตน ร้อยละ 22.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 21.1 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 8.5 เห็นด้วย ไม่น่าใจ และร้อยละ 7.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทำทารุณกรรมเด็ก ส่วนใหญ่มักจะมีประวัติการถูกทารุณกรรมมาก่อนในวันเด็ก” ร้อยละ 46.2 ไม่น่าใจ ร้อยละ 33.7 เห็นด้วย ร้อยละ 8.5 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 7.5 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และร้อยละ 4.0 เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ชอบทารุณกรรมเด็ก ควรจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง เพื่อจะได้เกิดความเกรงกลัว และไม่คิดที่จะกระทำอีก” ร้อยละ 51.8 เห็นด้วย และร้อยละ 8.5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อรวมกันแล้วมีจำนวนถึงร้อยละ 60.3 ที่เห็นด้วยที่จะให้มีการลงโทษบิดามารดา หรือผู้ปกครองอย่างรุนแรง ร้อยละ 26.1 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 13.6 ไม่น่าใจ

คำถามเกี่ยวกับ “ผู้ใหญ่ทุกคนมีหน้าที่ในการ ปกป้องดูแลเด็กแม้ว่าจะไม่ใช่ บุตรหลานของคนก็ตาม” ร้อยละ 32.2 เห็นด้วยกับคำถามนี้ ร้อยละ 27.6 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 16.6 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 12.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง และร้อยละ 11.1 ไม่เห็นด้วย

สรุปแล้วตารางที่ 23 แสดงค่าเฉลี่ยของความถี่หรือความคิดเห็นต่อตัวผู้กระทำการทารุณกรรมเด็ก ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.64 แสดงให้เห็นว่าโดยภาพรวมแล้ว กลุ่มตัวอย่างไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นต่อผู้กระทำการทารุณกรรมเด็ก อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าเป็นสิทธิของพ่อแม่ในการอบรมสั่งสอน ตามวิธีที่พ่อแม่เหล่านั้นเห็นว่าเหมาะสม แม้ว่าตามความเป็นจริงอาจจะไม่ใช่วิธีที่ถูกต้อง กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า ควรมีบทลงโทษที่รุนแรงต่อพ่อแม่ ผู้ปกครองที่กระทำการทารุณกรรมเด็ก และมีความคิดว่าการปกป้องเด็กเป็นหน้าที่ของผู้ใหญ่ที่พึงกระทำ

ตารางที่ 24 ความถี่หรือความคิดเห็นต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ส่วนของหน่วยงานในการ ให้ความช่วยเหลือเด็ก

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
หน่วยงานในการให้ความช่วยเหลือเด็ก													
15	หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่ทำงานด้านการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมมีผู้น้อย อาจทำให้ไม่สามารถทำงานได้อย่างทั่วถึง	7	3.5	34	17.1	118	59.3	36	18.1	4	2.0	4.02	0.76

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
16	สื่อมวลชนแขนง ต่างๆ มีส่วน สำคัญในการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับ การทารุณกรรมเด็ก การ ประชาสัมพันธ์ การช่วยเหลือเด็ก ที่ถูกทารุณกรรม และกระตุ้นให้ มีความสนใจปัญหานี้มากขึ้น	26	13.1	121	60.8	40	20.1	12	6.0	-	-	3.91	0.73
17	หน่วยงานภาครัฐ และเอกชนที่ทำงานในด้านการ ให้ความช่วยเหลือเด็ก ควรจะ ประชาสัมพันธ์ ข่าวสารเกี่ยวกับ การทารุณกรรมเด็กให้ประชาชน ทั่วไปได้ทราบ รวมทั้งการเสนอ วิธีการป้องกัน หรือช่วยเหลือแก่ ประชาชนทั่วไป	39	19.6	86	43.2	29	14.6	45	22.6	-	-	3.60	1.04

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
18	ควรมีการประชุมสัมมนาเรื่องเบอร์โทรศัพท์รับแจ้งเหตุเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กให้บุคคลทั่วไปได้ทราบ	37	18.6	43	21.6	83	41.7	28	14.1	8	4.0	3.37	1.06
19	การจัดให้มีหน่วยงานสนับสนุนทางสังคม จะช่วยให้ชุมชนนั้นมีปัญหาการทารุณกรรมเด็กน้อยลง เนื่องจากจะมีหน่วยงานของชุมชนในการสอดคล้องดูแลแทนหน่วยงานของรัฐและเอกชนซึ่งมีบุคลากรน้อย	118	59.3	17	8.5	50	25.1	14	7.0	-	-	3.20	1.04

ตารางที่ 24 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
20	การทำงานให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมของหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน ทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์แล้ว	50	25.1	45	22.6	53	26.6	46	23.1	5	2.5	3.45	1.17
ระดับค่าเฉลี่ยของความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อหน่วยงานในการให้ความช่วยเหลือเด็ก												3.57	0.53

ตารางที่ 24 กลุ่มตัวอย่างให้ความคิดเห็นว่า

คำถามเกี่ยวกับ “หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่ทำงานด้านการช่วยเหลือเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมมีอยู่น้อย อาจทำให้ไม่สามารถทำงานได้อย่างทั่วถึง” ร้อยละ 59.3 ไม่แน่ใจ อาจเนื่องมาจากไม่ทราบว่าจริงๆ แล้วมีหน่วยงานที่หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็ก ร้อยละ 18.1 ไม่เห็นด้วยกับคำถามนี้ ร้อยละ 17.1 เห็นด้วย ร้อยละ 3.5 เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ ร้อยละ 2 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “สื่อมวลชนแขนงต่างๆ มีส่วนสำคัญในการเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก การประชาสัมพันธ์การช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมและกระตุ้นให้มีความสนใจปัญหานี้มากขึ้น” ร้อยละ 60.8 เห็นด้วย เพราะปัจจุบันสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อประชาชนมาก สื่อมวลชนเข้าถึงประชาชนทุกเพศทุกวัย การที่ระบะหลังสื่อมวลชนให้ความสำคัญต่อการเสนอข่าวการทารุณกรรมเด็กมากขึ้น จะทำให้ประชาชนติดตามข่าวและสนใจปัญหานี้มากขึ้นเช่นกัน ร้อยละ 20.1 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 13.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่ทำงานในด้านการให้ความช่วยเหลือเด็ก ควรจะประชาสัมพันธ์ข่าวสารเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กให้ประชาชนทั่วไปได้ทราบ รวมทั้งการเสนอวิธีการป้องกันหรือช่วยเหลือแก่ประชาชนทั่วไป” ร้อยละ 43.2 เห็นด้วย และ ร้อยละ 19.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อรวมแล้วมีถึงร้อยละ 62.8 ที่เห็นว่า การที่ปัญหาการทารุณกรรมเด็กยังคงเกิดขึ้นในสังคม และสามารถพบเห็นได้มากขึ้นนั้น ส่วนหนึ่งมาจากการที่ประชาชนขาดความรู้ หรือข่าวสารเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การเข้าช่วยเหลือเบื้องต้น เมื่อพบเห็นเหตุการณ์ การประชาสัมพันธ์เบอร์ที่รับแจ้งเหตุเมื่อพบเห็นเหตุการณ์ ประชาสัมพันธ์ข่าวสารเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กเพื่อให้ประชาชนได้ทราบถึงผลเสียที่เกิดขึ้น เป็นต้น ส่วนร้อยละ 22.6 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 14.6 ไม่แน่ใจ

คำถามเกี่ยวกับ “ควรมีการประชาสัมพันธ์เรื่องเบอร์โทรศัพท์รับแจ้งเหตุเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กให้บุคคลทั่วไปได้ทราบ” ร้อยละ 41.7 ไม่ท่แน่ใจในคำถามนี้ อาจเป็นเพราะไม่แน่ใจว่า เมื่อมีการประชาสัมพันธ์เบอร์แล้ว จะมีผู้ที่แจ้งเหตุมากน้อยเพียงใด ร้อยละ 21.6 เห็นด้วย และร้อยละ 18.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รวมกันแล้วมีถึงร้อยละ 40.2 ที่เห็นควรมีให้มีการประชาสัมพันธ์เบอร์รับแจ้งเหตุ เพราะจะสามารถช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมได้ และเป็น การฝึกให้ประชาชนเกิดความตระหนักในการทำประโยชน์เพื่อสังคม ร้อยละ 14.1 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 4.0 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คำถามเกี่ยวกับ “การจัดให้มีหน่วยงานสนับสนุนทางสังคม จะช่วยให้ชุมชนนั้นไม่มีปัญหาการทารุณกรรมเด็กน้อยลง เนื่องจากจะมีหน่วยของชุมชนในการสอดส่องดูแลแทนหน่วยงานของรัฐและเอกชนซึ่งมีบุคลากรน้อย” ร้อยละ 59.3 เห็นด้วยอย่างยิ่ง เพราะจะเป็น การที่ทำให้สังคมเกิดความสำนึกร่วมกัน ในการที่จะทำประโยชน์แก่สังคมโดยรวม และเกิดความสำนึกในการปกป้องเด็กซึ่งเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาประเทศ ร้อยละ 25.1 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 8.5 เห็นด้วย และร้อยละ 7.0 ไม่เห็นด้วย

คำถามเกี่ยวกับ “การทำงานให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมของหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน ทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์แล้ว” ร้อยละ 26.6 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 25.1 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 23.1 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 22.6 เห็นด้วย เมื่อดูจากตัวเลขแล้วจะเห็นว่า มีจำนวนที่ใกล้เคียงกันมาก เมื่อนำมาวิเคราะห์แล้ว สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างไม่แน่ใจว่า หน่วยงาน

ที่มีอยู่ได้ให้ความช่วยเหลือเด็กอย่างเต็มที่แล้วหรือไม่ เพราะจากการที่สื่อต่างๆ ได้เสนอข่าวเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็ก ก็จะมีหน่วยงาน 2-3 หน่วยงาน ที่เข้ามาให้ความช่วยเหลือ แต่ก็ไม่น่าใจว่าการช่วยเหลือจะเป็นไปอย่างทั่วถึงหรือไม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่ประชาชนไม่ทราบข้อมูลที่แน่ชัด ส่วนผู้ที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งมีร้อยละ 3.45

สรุปได้ว่าตารางที่ 24 แสดงค่าเฉลี่ยของความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อหน่วยงานในการให้ความช่วยเหลือเด็ก ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์สูง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.53 แสดงให้เห็นว่าโดยภาพรวมแล้ว กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อหน่วยงานในการให้ความช่วยเหลือเด็กค่อนข้างสูง อาจเกิดจากที่ผ่านมามีข่าวคราวเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กมากมาย และทุกครั้งก็จะมีหน่วยงานที่เข้ามาช่วยเหลือเด็กเหล่านี้ ทั้งหน่วยงานทางภาครัฐ และเอกชน ทำให้กลุ่มตัวอย่างรับทราบถึงการปฏิบัติงานของหน่วยงานเหล่านี้มากขึ้น

ตารางที่ 25 ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ส่วนของมาตรการทางกฎหมาย

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.	
		5		4		3		2		1				
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%			
มาตรการทางกฎหมาย														
21	กฎหมายที่มีอยู่ยังไม่สามารถคุ้มครองป้องกันการทารุณกรรมเด็กได้	-	-	118	59.3	17	8.5	50	25.1	14	7.0	3.20	1.04	

ตารางที่ 25 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ระดับคะแนน										\bar{x}	S.D.
		5		4		3		2		1			
		f	%	f	%	f	%	f	%	f	%		
22	ถ้ามีกฎหมายแจ้งเหตุที่เป็นข้อบังคับอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้พบเห็นการทารุณกรรมเด็กต้องรีบแจ้งต่อศูนย์คุ้มครองเด็กหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ จะทำให้สามารถช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมได้มากและได้ทันทั่วถึง	37	18.6	43	21.6	83	41.7	28	14.1	8	4.0	3.37	1.06
ระดับค่าเฉลี่ยของความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อมาตรการทางกฎหมาย											3.25	0.78	

ตารางที่ 25 กลุ่มตัวอย่างให้ความคิดเห็นดังนี้

คำถามเกี่ยวกับ “กฎหมายที่มีอยู่ยังไม่สามารถคุ้มครองป้องกันการทารุณกรรมเด็กได้” ร้อยละ 59.3 เห็นด้วย ร้อยละ 25.1 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 8.5 ไม่แน่ใจ และ ร้อยละ 7.0 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง สามารถสรุปได้ว่า ประชาชนส่วนมากไม่ทราบว่ามีกฎหมายที่สามารถให้การคุ้มครองเด็กได้หรือไม่ หรือมีกฎหมายที่สามารถลงโทษผู้กระทำผิดต่อเด็กได้หรือไม่ ซึ่งสอดคล้องกับความเป็นจริงว่า ประชาชนทั่วไปไม่มีความรู้ ความเข้าใจ ทางด้านกฎหมายอย่างเพียงพอ

คำถามเกี่ยวกับ “ถ้ามีกฎหมายแฉงเหตุที่เป็นข้อบังคับอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้พบเห็น การทารุณกรรมเด็กต้องรีบแจ้งต่อศูนย์คุ้มครองเด็ก หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ จะทำให้สามารถช่วย เหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมได้มากและได้ทันท่วงที ” ร้อยละ 41.7 ไม่แน่ใจ เนื่องจากว่าประชา ชนไม่แน่ใจว่า เมื่อมีการประกาศใช้กฎหมายแฉงเหตุแล้ว จะมีผู้ปฏิบัติตามกฎหมายนี้หรือไม่ เพราะเมื่อแจ้งแล้ว ผู้แจ้งต้องไปเป็นพยานในศาล ทำให้เสียเวลา ร้อยละ 21.6 เห็นด้วย ร้อย ละ 18.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อรวมกันจะมีถึงร้อยละ 40.2 ที่เห็นว่า กฎหมายแฉงเหตุเมื่อ ประกาศใช้อาจทำให้คนในสังคมตระหนักถึงปัญหาการทารุณกรรมเด็ก และเป็นส่วนสำคัญใน การช่วยเหลือ เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานต่างๆ ในการให้ความช่วยเหลือเด็ก จะเห็นได้ว่า ผู้ที่ไม่ แน่ใจ และผู้ที่เห็นด้วยมีจำนวนใกล้เคียงกัน เมื่อพิจารณาแล้ว ทั้งหมดจะมีแนวโน้มในทิศทาง เดียวกัน คือ เห็นด้วย ส่วนร้อยละ 14.1 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 4.0 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตามลำดับ

ตารางที่ 25 ปรากฏว่าคะแนนระดับค่าเฉลี่ยของความรู้ดีหรือความคิด เห็นต่อมาตรการทางกฎหมาย ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และ มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.78 แสดงให้เห็นว่าโดยภาพรวมแล้ว กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ดีว่า กฎหมายที่มีอยู่ ไม่สามารถเอาผิด หรือลงโทษผู้ที่กระทำทารุณกรรมต่อเด็กได้ หรือมาตรการ ต่างๆ ที่มีอยู่ไม่มีความรุนแรงพอที่ทำให้ผู้กระทำต่อเด็กเกรงกลัวต่อบทลงโทษ ส่วนในเรื่อง ของกฎหมายแฉงเหตุ นั้น กลุ่มตัวอย่างโดยส่วนมากอาจไม่ทราบข้อมูลว่ามีการร่างกฎหมายนี้ขึ้น และไม่แน่ใจว่า เมื่อกฎหมายนี้ประกาศใช้แล้ว จะมีผู้ทำตามกฎหมายหรือไม่ เพราะคนส่วน มากไม่อยากจะไปเป็นพยานเวลาขึ้นศาล เนื่องจากเสียเวลา จึงพยายามหลีกเลี่ยงเวลาพบเห็น ปัญหา นี้ ซึ่งอาจทำให้กฎหมายฉบับนี้เมื่อประกาศใช้แล้วอาจไม่สามารถช่วยเหลือเด็กที่ถูก ทารุณกรรมได้อย่างเต็มที่

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 สรุปผลการวัดใน ส่วนที่ 3 คือ ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็ก

ส่วนที่ 3 ความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็ก	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	S.D.
ปัญหาการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป	3.68	0.62
การปฏิบัติต่อเด็กที่ถูกทารุณกรรม	3.35	0.60
ตัวผู้กระทำการทารุณกรรมเด็ก	3.31	0.64
หน่วยงานในการให้ความช่วยเหลือเด็ก	3.57	0.53
มาตรการทางกฎหมาย	3.28	0.78
รวม	3.47	0.39

สรุปได้ว่า ในส่วนที่ 3 นี้ ส่วนใหญ่แล้วกลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกหรือความคิดเห็นต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในกรอบคร่าวอยู่ในเกณฑ์สูง หมายถึงว่า โดยส่วนมากแล้วทุกคนมีทัศนคติต่อเรื่องนี้ไปในทิศทางเดียวกัน นั่นคือ มีความคิดเห็นว่าเป็นปัญหาที่มีความสำคัญและมีความรุนแรง ควรจะมีการให้การแก้ไข และให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมเหล่านี้ เพราะเด็กจะได้รับผลกระทบทางร่างกายและจิตใจ และอาจจะทำให้เกิดปัญหาแก่เด็กในระยะยาวเมื่อเด็กโตขึ้นและมีครอบครัวของตนเอง ควรจะมีบทลงโทษที่เด็กขาด รุนแรงแก่ผู้ที่กระทำทารุณกรรมเด็ก เพื่อให้เกิดความเกรงกลัว และอาจทำให้ปัญหาการทารุณกรรมเด็กลดน้อยลง การให้ความช่วยเหลือเด็กที่ผ่านมาทั้งของหน่วยงานรัฐบาลและเอกชน อาจให้ความช่วยเหลือเด็กอย่างเต็มที่แล้ว แต่เนื่องจากเจ้าหน้าที่มีน้อย และขาดเงินช่วยเหลือ จึงไม่สามารถที่จะช่วยเหลือเด็กได้อย่างทั่วถึง การทำให้คนในสังคมเกิดความตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาการทารุณกรรมเด็ก จะมีส่วนช่วยในการแบ่งเบาภาระของหน่วยงานต่างๆ เพราะหน่วยของชุมชนจะเป็นเหมือนแนวหน้าในการเข้าช่วยเหลือเด็ก เนื่องจากพบเห็นปัญหาก่อน ซึ่งอาจทำให้ผู้กระทำทารุณกรรมเด็กไม่กล้ากระทำ เพราะมีผู้สอดส่องดูแลเด็กตลอดเวลา ส่วนความคิดเห็นต่อมาตรการทางกฎหมายนั้น จะเห็นว่าประชาชนส่วนมากไม่มีความรู้ทางด้านกฎหมายมากนัก จึงไม่สามารถให้ความคิดเห็นได้ว่า กฎหมายที่มีอยู่มีความเหมาะสมหรือไม่ และสามารถให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมได้หรือไม่

ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ 7 ประการ ได้แก่ อายุ เพศ สถานภาพสมรส จำนวนบุตร ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน กับทัศนคติต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ใน 5 ประเด็นการศึกษา คือ ปัญหาการทารุณกรรมเด็กโดยทั่วไป การปฏิบัติต่อเด็กที่ถูกทารุณกรรม ตัวผู้กระทำการทารุณกรรมเด็ก หน่วยงานในการให้ความช่วยเหลือเด็ก และมาตรการทางกฎหมาย โดยทดสอบด้วยสถิติ t - test ซึ่งเป็นวิธีการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ผลการทดสอบทางสถิติปรากฏ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ผู้ที่อายุน้อย ให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่มีอายุมาก

ตารางที่ 27 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของความแตกต่างด้านอายุ มีความสัมพันธ์กับการให้ความสนใจต่อในปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว

	อายุ	จำนวน(คน)	\bar{x}	SD.	t	Sig
ทัศนคติต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว	ไม่เกิน 32 ปี (กลุ่มอายุน้อย)	113	3.40	0.36	-2.973	0.003
	เกิน 32 ปี (กลุ่มอายุมาก)	86	3.57	0.41		

จากตารางที่ 27 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างต่อการให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ระหว่างกลุ่มอายุน้อย คือ ไม่เกิน 32 ปี กับกลุ่มอายุมาก คือ เกินกว่า 32 ปี ด้วยสถิติ t - test แล้ว ปรากฏว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.003 โดยผู้ที่อายุน้อยจะให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็ก มากกว่าผู้ที่มีอายุมาก ความแตกต่างในระดับความน่าจะเป็นดังกล่าว ขอมรับได้

ในทางสถิติ ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ที่อายุน้อยให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าผู้สูงอายุ

การที่ระดับอายุมากและรับอายุน้อยให้ความสนใจกับปัญหาแตกต่างกัน เนื่องจากระดับอายุมากส่วนใหญ่จะมีความเชื่อว่า พ่อแม่มีสิทธิในการอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูลูกอย่างเต็มที่ที่พ่อแม่สามารถลงโทษลูกได้เมื่อลูกกระทำผิด ดังที่พ่อแม่ของคนได้ให้การอบรมสั่งสอนมาเมื่อสมัยคนยังเด็ก ดังนั้นจึงเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่จะนำมาใช้กับครอบครัวปัจจุบันของคน เขาอาจคิดว่า วิธีการที่พ่อแม่อบรมสั่งสอนทำให้เขาได้สติมาจนทุกวันนี้ จึงคิดว่าวิธีการดังกล่าวเป็นวิธีที่ถูกต้องที่เขาจะใช้อบรมสั่งสอนลูกหลานต่อไป ส่วนกลุ่มที่มีอายุน้อย โดยมากจะเป็นอยู่ในวัยที่กำลังศึกษา และบางส่วน คือ พวกที่เริ่มทำงาน เป็นช่วงอายุที่ต้องการแสดงออกทางด้านความคิด และเหตุผล ไม่ชอบการลงโทษ ต้องการรูปแบบการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (democratic pattern of parenting)¹ เป็นการเลี้ยงดูที่พ่อแม่ให้ความอบอุ่น และเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นกับเด็ก ดังนั้นระดับอายุน้อยจึงชอบวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ใช้การพูดคุยแบบมีเหตุผล มากกว่าการอบรมเลี้ยงดู โดยใช้วิธีการลงโทษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ สมศรี กิจธานีรัช, ทองทิพ สุนทรชัย และจรัญญา วงษ์พรหม, “รายงานการวิจัย เรื่อง บทบาทสถาบันครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก (แรกเกิดถึง 6 ปี) บนเส้นทางแรงงานอพยพจากอีสานสู่กทม.”, 2540, หน้า 34.

สมมติฐานข้อที่ 2 เพศหญิง ให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าเพศชาย

ตารางที่ 28 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของความแตกต่างทางเพศ มีความสัมพันธ์กับการให้ความสนใจต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว

	เพศ	จำนวน(คน)	\bar{x}	SD.	t	Sig
ทัศนคติต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว	ชาย	81	3.43	0.37	-1.374	0.171
	หญิง	118	3.50	0.40		

จากตารางที่ 28 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างต่อการให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ระหว่างเพศหญิงกับเพศชาย ด้วยสถิติ t - test แล้ว ปรากฏว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.171 ความแตกต่างในระดับความน่าจะเป็นดังกล่าว ขอมรับได้ในทางสถิติ ดังนั้นจึงไม่สอดคล้องตามสมมติฐานที่ว่า เพศหญิงให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าเพศชาย

การที่เพศหญิง และเพศชาย ให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวแตกต่างกัน เนื่องจากตามความคิดเห็นของคนทั่วไปคิดว่าเพศหญิงเป็นเพศที่มีความละเอียดอ่อน และเป็นเพศที่ให้การอบรมเลี้ยงดูบุตรมากกว่าเพศชาย น่าจะให้ความสนใจต่อปัญหานี้มากกว่าเพศชาย แต่จากการเก็บข้อมูลพบว่า เพศชายให้ความสนใจต่อปัญหานี้มากกว่าเพศหญิง น่าจะเป็นเพราะว่าปัจจุบันข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับกับการทารุณกรรมเด็กเป็นที่รับรู้มากขึ้นในสังคม และเพศชายอาจมีความสนใจในข่าวสารนี้เพิ่มมากขึ้น ในขณะที่เพศหญิงมีอัตราการรับรู้ที่เท่าเดิม นับเป็นสิ่งที่น่ายินดีที่เพศชายให้ความสำคัญกับปัญหานี้เพิ่มขึ้น

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้ที่แต่งงานแล้วให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่เป็นโสด

ตารางที่ 29 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของความแตกต่างทางสถานภาพสมรส ให้ความสนใจสัมพันธ์กับการให้ความสนใจต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว

	สถานภาพการสมรส	จำนวน(คน)	\bar{x}	SD.	t	Slg
ทัศนคติต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว	โสด	110	3.41	0.38	-2.730	0.007
	สมรส	89	3.56	0.39		

จากตารางที่ 29 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างต่อการให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ระหว่างผู้ที่เป็นโสด กับผู้ที่มีสมรสแล้ว ด้วยสถิติ t-test แล้ว ปรากฏว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.007 โดยผู้ที่มีสมรสแล้วจะให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าผู้ที่เป็นโสด และความแตกต่างในระดับความน่าจะเป็นดังกล่าว ขอมรับได้ในทางสถิติ ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ที่มีสมรสแล้วจะให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าผู้ที่เป็นโสด

เนื่องจากผู้ที่มีสมรสแล้วจะมีความเชื่อเกี่ยวกับแนวความคิดด้านสถานภาพและบทบาท โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทของความเป็นพ่อแม่ ที่มีสิทธิในการอบรมสั่งสอนลูก ในการอุปการะเลี้ยงดูบุตร และหน้าที่ของพ่อแม่คือ การให้ความรักความอบอุ่น การปกป้องคุ้มครอง เป็นต้น ส่วนผู้ที่เป็นโสดยังไม่ภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบต่อครอบครัวจึงทำให้มีความสนใจในเรื่องนี้น้อยกว่าผู้ที่มีสมรสแล้ว

สมมติฐานข้อที่ 4 ผู้ที่มีบุตรแล้วให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าผู้ที่ไม่มียุตร

ตารางที่ 30 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของความแตกต่างด้านจำนวนบุตร มีความสัมพันธ์กับการให้ความสนใจต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว

	จำนวนบุตร	จำนวน(คน)	\bar{x}	SD.	t	Sig
ทัศนคติต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว	ไม่มีบุตร	140	3.36	0.36	-6.576	0.001
	มีบุตร	59	3.73	0.34		

จากตารางที่ 30 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างต่อการให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ระหว่างผู้ที่ไม่มียุตร กับผู้ที่มีบุตร ด้วยสถิติ t-test แล้ว ปรากฏว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยผู้ที่มีบุตรแล้วจะให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าผู้ที่ไม่มียุตร และความแตกต่างในระดับความน่าจะเป็นดังกล่าว ขอมรับได้ในทางสถิติ ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ที่มีบุตร จะให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าผู้ที่ไม่มียุตร

ผู้ที่ไม่มียุตรจะให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กน้อยกว่า ผู้ที่มีบุตร เนื่องจาก ผู้ที่ไม่มียุตร ยังไม่ต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว ยังไม่มีบทบาทหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดูลูก จึงอาจมองข้ามปัญหาเรื่องนี้ ส่วนผู้ที่มีบุตรนั้นจะมีความสนใจมากกว่า เนื่องจากพ่อแม่ทุกคนอยากให้ลูกเป็นคนดี แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับการวิธีการเลี้ยงดูของพ่อแม่ด้วยว่าเหมาะสมหรือไม่ พ่อแม่บางครั้งทารุณกรรมลูกโดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งการทารุณกรรมทางจิตใจเป็นการทารุณที่พบได้บ่อยที่สุดในครอบครัว และบาดแผลทางใจเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เช่น การคิดว่า

กล่าว การเฉยเมยกับลูกเป็นต้น ซึ่งต้องใช้เวลาในการเยียวยารักษานาน และในบางรายอาจไม่สามารถรักษาให้หายได้ พ่อแม่หลายคนก็ไม่ได้คาดคิดว่าจะส่งผลกระทบต่อจิตใจของลูก พ่อแม่ทุกคนต้องศึกษาว่าลูกแต่ละคนมีนิสัย หรือบุคลิกภาพแตกต่างกันอย่างไร เพื่อจะได้หาวิธีการที่เหมาะสมในการอบรมลูก

สมมติฐานข้อที่ 5 ผู้ที่มีการศึกษาสูงให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาน้อย

ตารางที่ 31 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของความแตกต่างทางระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการให้ความสนใจต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว

	การศึกษา	จำนวน(คน)	\bar{x}	SD.	t	Sig
ทัศนคติต่อ ปัญหาการทารุณ กรรมเด็กใน ครอบครัว	ต่ำกว่าปริญญา ตรี หรือเทียบ เท่า	114	3.45	0.37	-0.894	0.373
	ตั้งแต่ปริญญา ตรีขึ้นไป หรือเทียบเท่า	85	3.50	0.42		

จากตารางที่ 31 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างต่อการให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ระหว่างผู้ที่จบการศึกษาน้อยกว่าระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่า กับผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป หรือเทียบเท่า ด้วยสถิติ t - test แล้ว ปรากฏว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.373 โดยผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป หรือเทียบเท่า ให้ความสนใจต่อปัญหา

การทารุณกรรมเด็กในครอบครัวน้อยกว่าผู้ที่มีการศึกษาค่ำกว่าระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่า และความแตกต่างในระดับความน่าจะเป็นดังกล่าว ยอมรับได้ในทางสถิติ ดังนั้นจึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาค่ำ

กลุ่มตัวอย่างมีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ยคือ ชั้นปริญญาตรี ซึ่งตามปกติแล้วถือว่าอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ทำให้ผลการวิจัยในครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน การที่ระดับการศึกษาของคนจะทำให้ทัศนคติแตกต่างกัน เนื่องจากผู้ที่มีการศึกษาสูงย่อมจะมีการรับรู้ข่าวสาร และติดตามข่าวสารได้มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาน้อย แต่อาจให้ความสนใจน้อยเนื่องจากต้องเอาเวลาไปทำธุรกิจ หรือคิดว่าปัญหาเรื่องการทารุณกรรมเด็กไม่ใช่ปัญหาสำคัญ อีกทั้งมีหน่วยงานในการให้ความช่วยเหลืออยู่แล้ว จึงละเลยไป ส่วนผู้ที่มีการศึกษาน้อยจะให้ความสนใจมากกว่า เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ ผู้มีการศึกษาน้อยส่วนหนึ่ง คือ นักเรียน นิสิต นักศึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับ การทารุณกรรมด้วยตัวเอง หรือจากคำบอกเล่า ทำให้สามารถแสดงความคิดเห็นได้มากกว่า

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ 6 ผู้ที่มีงานทำให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าผู้ที่ไม่มีงานทำ

ตารางที่ 32 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของความแตกต่างทางอาชีพ มีความสัมพันธ์กับการให้ความสนใจต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว

	อาชีพ	จำนวน(คน)	\bar{x}	SD.	t	Sig
ทัศนคติต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว	ไม่มีงานทำ	87	3.35	0.39	-4.036	0.001
	มีงานทำ	112	3.57	0.37		

จากตารางที่ 32 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างต่อการให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ระหว่างผู้ที่ไม่มีงานทำกับผู้ที่มีงานทำ ด้วยสถิติ t-test แล้ว ปรากฏว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยผู้ที่มีงานทำให้ความสนใจปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าผู้ที่ไม่มีงานทำ และความแตกต่างในระดับความน่าจะเป็นดังกล่าว ขอมรับได้ในทางสถิติ ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ที่มีงานทำ ให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าผู้ที่ไม่มีงานทำ

ผู้ที่ไม่มีงานทำจะให้ความสำคัญกับเรื่องของตนเองมากกว่า เพราะยังต้องวิตกกังวลเกี่ยวกับอาชีพของตน หรือบางคนที่ยังเรียนหนังสือก็จะให้ความสนใจต่อการเรียนมากกว่า ไม่ได้หมายความว่าละเลยต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็ก แต่อาจจะแสดงความคิดเห็น หรือติดตามข่าวสารข้อมูลน้อยกว่าผู้ที่มีงานทำ ผู้ที่มีงานทำจะมีความกังวลในเกี่ยอาชีพของตนน้อยกว่าผู้ที่ไม่มีงานทำ เพราะมีงานทำที่แน่นอน มีเงินเดือน จึงมีเวลาในการให้ความสนใจต่อปัญหานี้มากกว่า

สมมติฐานข้อที่ 7 ผู้ที่มีรายได้สูง ให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ

ตารางที่ 33 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของความแตกต่างทางรายได้ มีความสัมพันธ์กับการให้ความสนใจต่อปัญหาการกระทำทารุณกรรมเด็กในครอบครัว

	รายได้	จำนวน(คน)	\bar{x}	SD.	t	Sig
ทัศนคติด้านปัญหาการทารุณกรรมในครอบครัว	รายได้ไม่เกิน 8,265 บาท	108	3.36	0.37	-4.473	0.001
	รายได้เกินกว่า 8,265 บาท	91	3.60	0.38		

จากตารางที่ 33 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยของคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างต่อการให้ความสนใจต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว ระหว่างผู้ที่มีรายได้ต่ำ คือ ไม่เกิน 8,265 บาท กับผู้ที่มีรายได้สูง คือ เกินกว่า 8,265 บาท ด้วยสถิติ t-test แล้ว ปรากฏว่า มีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 โดยผู้ที่มีรายได้สูงให้ความสำคัญต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ และความแตกต่างในระดับความน่าจะเป็นดังกล่าว ขอมรับได้ในทางสถิติ ดังนั้นจึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ผู้ที่มีรายได้สูงจะให้ความสำคัญต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ

ผู้ที่มีรายได้ต่ำจะให้ความสนใจปัญหาการทารุณกรรมเด็กน้อยกว่า เนื่องจากในทุกวันต้องดิ้นรนในการประกอบอาชีพ หาเงินเลี้ยงปากท้องของตัวเอง และครอบครัว ทำให้ขาดความสนใจในต่อข่าวสาร หรือเรื่องราวต่างๆ หรืออาจคิดว่าปัญหาการทารุณกรรมเด็กไม่ได้มีความสำคัญมากกว่าปัญหาอื่นๆ ปัญหาการทารุณกรรมเด็กอาจไม่ได้เกิดขึ้นในครอบครัว

ของคน จึงทะเลาะไม่สนใจ ส่วนผู้ที่มีรายได้สูงนั้น จะมีความพอใจในสถานภาพปัจจุบันของคนแล้ว จึงหันกลับมามองที่สังคมส่วนรวมมากกว่า และมองว่าปัญหาการทารุณกรรมเด็ก เป็นปัญหาความสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อตัวเด็ก และสังคมในระยะยาว

ส่วนที่ 5 ข้อมูลการสัมภาษณ์แบบผู้ให้ข่าวสำคัญ

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มประชากรตัวอย่าง จำนวน 5 ราย เพื่อทำการสัมภาษณ์ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จะสะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิดเรื่องปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว

การสัมภาษณ์ครั้งนี้ จะเป็นการสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ (formal interview) ประเภทการสัมภาษณ์ที่เป็นโครงสร้าง (structured interview) คือ สัมภาษณ์ตามข้อคำถามต่างๆ ที่ผู้วิจัยต้องการที่จะทราบคำตอบ

ผู้ให้ข่าว คนที่ 1

ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ	บวร (นามสมมติ)
อายุ	65 ปี
เพศ	ชาย
สถานภาพ	สมรส
บุตร	2 คน เป็นหญิง 1 คน และชาย 1 คน
การศึกษา	ปริญญาเอก
อาชีพ	ไม่ได้ทำงาน
รายได้	ประมาณ 35,000 บาทต่อเดือน

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

โดยส่วนมากผู้ให้ข่าวได้รับทราบข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กจากหนังสือพิมพ์ และคิดว่าปัจจุบันจะมีการลงข่าวในเรื่องนี้บ่อยมากขึ้น ซึ่งคิดว่าข่าวสารที่ลงอาจจะมีจำนวนน้อยกว่าสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคม เพราะเท่าที่ติดตามข่าวสารมานั้น รูปแบบของการทารุณจะมีลักษณะของความรุนแรงที่มากขึ้น ซึ่งบางครั้งก็คิดว่า พ่อแม่ของเด็กไม่

น่าจะทำกับเด็กได้ขนาดนี้ เช่น การระบายอารมณ์กับลูกด้วยการเขียนตัวอย่างรุนแรง หรือการเอาน้ำร้อนราดตัวลูก คือมันค่อนข้างที่จะโหดร้ายเกินไป พออ่านข่าวแล้วก็จะมีความรู้สึกสลดใจทุกครั้ง สงสารเด็กๆ พวกนี้มาก แม้ว่าหน่วยงานต่างๆ จะช่วยเด็กออกมาได้ แต่จิตใจของเด็กเป็นสิ่งที่สำคัญมาก และไม่ใช่ว่าสิ่งที่จะรักษากันได้ภายใน 1-2 ปี บางคนอาจจะเป็นปมจนถึงแก่แก่เลยก็ได้

การเลี้ยงดูถูกของผู้ให้ข่าว จะเลี้ยงดูเหมือนเพื่อน ตั้งแต่ลูกเล็กๆ ก็จะไม่ใกล้ชิด อดทนอด ถูกรักมีปัญหาก็จะอะไรก็สามารถมาปรึกษาพ่อกับแม่ได้เสมอ เช่น เรื่องเรียน เรื่องงาน หรือเรื่องแฟน ที่บ้านจะไม่มีการดูว่าลูกเลข ไม่ระบายอารมณ์กับลูก ไม่เคยตีลูก เพราะเป็นคน ที่รู้สึกไม่ตีเวลาเห็นเด็กโดนตี เมื่อถูกทำผิดก็จะเรียกเขามา นั่งคุยกัน ให้เขาพูดถึงความคิดเห็นของเขาให้จบ แล้วเราจึงเสนอความคิดเห็นของเราให้เขาฟัง นั่นคือการให้เขาหัดรับฟังเหตุผล เขาจะมีความเคารพรักและเชื่อฟังพ่อแม่ การดูแลถูกผู้หญิงและชายก็มีความแตกต่างกัน ถูกผู้หญิงเราต้องสอนการวางตัวของลูก แม่สอนบ้าง พ่อสอนบ้าง แต่ไม่ได้เลี้ยงแบบให้อยู่ในกรอบ ต้องเลี้ยงดูให้เขาสามารถออกไปใช้ชีวิตข้างนอกได้จริงๆ ส่วนลูกชายก็จะค่อนข้างปล่อยเรา ต้องดูอยู่ห่างๆ ล้อมกรอบมากไม่ได้ แต่ผู้ให้ข่าวโชคดีที่ลูกทั้ง 2 คน เป็นเด็กดีเชื่อฟังพ่อแม่มาก จึงไม่มีปัญหาหนักใจ

ส่วนเรื่องเกี่ยวข้องความเข้าใจถึงรูปแบบของการทารุณกรรมเด็ก ว่าที่จริงแล้วมีอยู่ 5 รูปแบบ ผู้ให้ข่าวให้ความเห็นว่า คนส่วนมากไม่ว่าจะมีระดับการศึกษามากแค่ไหน หรือมีการศึกษาน้อยจะคิดว่า การทารุณกรรมเด็ก คือ การทำร้ายร่างกาย และการข่มขืนกระทำชำเราเท่านั้น มีน้อยคนนักที่จะรู้ แม้กระทั่งตัวของผู้ให้ข่าวเองก็เพิ่งทราบในวันนี้ว่า จริงๆ มีอยู่ 5 รูปแบบ คือ การทารุณทางร่างกาย ทางจิตใจ ทางเพศ การปล่อยปละละเลยเด็ก และทารุณอื่นๆ นั่นคือ ผู้ที่ศึกษาในเรื่องนี้โดยตรงเท่านั้นถึงจะมีความเข้าใจได้ดี เช่น การอบรมสั่งสอนดูคำ ว่ากล้าถูกร หรือลงโทษลูกนั้น พ่อแม่ทุกคนคิดว่านั่นคือ วิธีการอบรมสั่งสอนลูก เพราะไม่ว่าคนรุ่นไหนก็ใช้วิธีการนี้ เหมือนคำสุภาษิตโบราณ ที่ว่า “รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี” นั่นคือ การให้สิทธิพ่อแม่ในการลงโทษเข็ดขู่ แต่พ่อแม่ก็ต้องรู้ว่าควรทำโทษแค่ไหนจึงจะพอดี แต่ก็คงจะแก้ไขได้ยาก การรณรงค์ให้ทุกคนเกิดความเข้าใจในเรื่องนี้อย่างเท่าเทียมกันคงจะเป็นได้ยาก แต่ก็อยากจะพยายามทำ

ในเรื่องของการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมนั้น ผู้ให้ข่าวมีความคิดเห็นว่าหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเด็กมีน้อยเกินไป การให้ชุมชน หรือภายในหมู่บ้านในชอชคอยสอดส่องดูแลเป็นสิ่งที่ดี การมองว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัวนั้นก็เป็นที่น่าคิด เพราะถ้าเข้าไปยุ่งย่ำก็จะโดนตำว่าเอาได้ แต่แค่เพียงคอยสอดส่องดูแล เมื่อเห็นว่าเมื่อพ่อแม่ลงโทษถูกรุนแรงเกินไป หรือกระทำไม่ติดกับลูก ก็น่าจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้ามาดูแล อย่างน้อยเพื่อให้เกิดความเคารพยำเกรงกันมากขึ้น เช่น ในหลายๆ ข่าวนั้น กว่าที่จะมีผู้แจ้งว่ามี การทำร้ายร่างกายเด็ก การข่มขืนเด็ก ก็ใช้เวลานาน เด็กบางคนถูกทำร้ายมาเป็นเวลาหลายปี จึงจะมีผู้ให้ความช่วยเหลือ ซึ่งโดยมากคนแถวนั้นก็มักจะบอกว่า เห็นทำกับเด็กมานานแล้ว แต่ไม่กล้าเข้ามาช่วยเหลือ เพราะกลัวโดนตำ ก็ได้แต่ส่งตำรวจ เป็นต้น ในปัจจุบันนี้หน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือเด็กอาจจะมีย่อยเกินไป ไม่สามารถดูแลได้อย่างทั่วถึง ต้องอาศัยชาวบ้าน อย่างพวกเราช่วยเหลือดูแลอีกทางหนึ่ง ในแง่ของตัวบทกฎหมายก็ไม่ว่างอะไรมากมายนัก แต่คิดว่าน่าจะมียุทธวิธีกับผู้ที่กระทำต่อเด็กให้รุนแรงมากขึ้นกว่านี้ เพื่อให้เกิดความกลัว

ผู้ให้ข่าว คนที่ 2

ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ	สุข (นามสมมติ)
อายุ	54 ปี
เพศ	หญิง
สถานภาพ	หม้าย
บุตร	3 คน เป็นชาย 1 คน และหญิง 2 คน
การศึกษา	ประถมศึกษาปีที่ 4
อาชีพ	รับจ้าง
รายได้	2,500 บาทต่อเดือน

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

ผู้ให้ข่าวได้รับรู้ข่าวเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กจากในโทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ เห็นแล้วก็รู้สึกเวทนาเด็ก เห็นแล้วคิดถึงหลานของตัวเอง คือถูกชายและถูกสะใภ้เิกกัน ตั้งแต่ตั้งท้องได้ 5-6 เดือน ถูกสะใภ้เขาพยายามเอาเด็กออก แต่ก็ไม่สำเร็จ เขาเลยบอกไว้ว่า ถ้า

ตลอดเมื่อไรจะไปทันที ช่วงระหว่างท้องเขาก็เที่ยวทุกวันเที่ยวทั้งที่ท้องนั้นแหละ บางทีเพื่อนบ้านก็ต้องมาตามผู้ให้ข่าวกับลูกชายไปหาถูกสะใภ้กลับมา เพราะไม่นั่งคุยกับพวกคนงานก่อสร้าง หรือวินมอเตอร์ไซด์หน้าซอย เรายเองก็รู้สึกอับอายมาก ตอนเขาท้องเขาไม่เคยเอาใจใส่ลูกเลย ทูบท้องตัวเองตลอด แล้วบอกว่าเกลียดๆ อยากเอาออก เวลาไม่ได้อย่างใจถูกสะใภ้ก็จะเอาหัวโขกกับพื้นบ้าง โขกฝาผนังบ้าง จิกผมตัวเอง หรือหยิกตัวเองจนเลือกออกก็มี พอเขาลดถูกได้ซัก 2-3 วัน เขาก็เก็บของออกไปเลย ให้ลูกชายไปหย่าที่อำเภอ ตั้งแต่เขาไปไม่เคยกลับมาดูหน้าลูกเลย หลานของผู้ให้ข่าวนั้น ตอนเล็กๆ จะมีปัญหามาก เพราะจะอารมณ์เดี๋ยวดี เด็วร้าย พอไม่ตามใจก็จะเอาหัวโขกกำแพง ดบหน้าตัวเองบ้าง เอาหัวโขกพื้น เราเห็นก็สงสาร หลานมันทำเหมือนกับแม่มันเลย เราไม่กล้าพูดถึงแม่มันให้ฟังหรอก บางทีหลานถามถึงแม่ ว่าแม่เป็นใคร แม่ไปไหน อยากให้มีแม่มารับที่โรงเรียนเหมือนเพื่อนคนอื่นๆ บ้าง เราก็ได้แต่ร้องไห้ เพราะสงสารหลาน ตอนแรกไม่กล้าบอกความจริง แต่ก็ตัดสินใจบอกเพราะถ้าไม่บอกเดี๋ยวเขาถามขึ้นมาอีก ก็เลยให้ลูกชายเป็นคนบอกหลาน พอเขารู้เรื่องแล้วเขาก็ไม่ถามอีก

การเลี้ยงดูถูกของผู้ให้ข่าวจะไม่เคยตีถูกเลย เพราะพ่อแม่ของผู้ให้ข่าวก็ไม่เคยตี และอีกอย่างถูกก็เชื่อฟังตลอด ส่วนหลานก็มีดีบ้าง ถ้าเขาชนมากๆ พูดดกเดือนหลายครั้งแล้วไม่จำ ไม่ฟัง หรือบางทีก็ชอบเถียง แต่ดีเสีร็จก็จะบอกเขาทุกครั้งว่า ทำไมเราถึงต้องตีเขา ให้เขาเข้าใจเหตุผล แล้วหลานก็จะมาขอโทษเราเอง ทางด้านความเข้าใจเกี่ยวกับ การทารุณกรรมเด็กนั้น ผู้ให้ข่าวคิดว่าน่าจะเป็นเรื่องของ การทำร้ายร่างกาย และการข่มขืนเท่านั้น การดูค่าว่ากล่าว ผู้ให้ข่าวคิดว่า พ่อแม่มีสิทธิที่จะว่ากล่าวถูกได้ เพราะพ่อแม่มีหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนถูก แต่ไม่ควรจะใช้คำพูดที่รุนแรง

ในส่วนที่เกี่ยวกับหน่วยงานที่ให้การช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมเด็ก เท่าที่ติดตามข่าวก็มีเพียงไม่กี่หน่วยงานที่เข้าให้ความช่วยเหลือ โดยมากแล้วเด็กจะถูกทารุณกรรมมาเป็นเวลานานแล้วถึงจะได้รับความช่วยเหลือ การที่ให้คนในชุมชนคอยเป็นหูเป็นตาให้กับทางเจ้าหน้าที่เป็นสิ่งที่ดี เพราะจะทำให้เด็กได้รับความช่วยเหลือเร็วขึ้น แต่ผู้ให้ข่าวก็ไม่ทราบว่าจะพบเห็นการทารุณกรรมเด็กแล้ว ต้องแจ้งไปที่ไหนบ้าง

ทางด้านบทลงโทษทางกฎหมาย ผู้ให้ข่าวสำคัญไม่ทราบว่ามีมาตรการอะไรบ้างที่ลงโทษ แต่คิดว่าควรจะมีรุนแรง เพราะทำให้คนที่ทำไม่ทำอีก

ผู้ให้ข่าว คนที่ 3

ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ	แก้ว (นามสมมติ)
อายุ	23 ปี
เพศ	หญิง
สถานภาพ	โสด
บุตร	-
การศึกษา	ปริญญาตรี
อาชีพ	นักศึกษา (กำลังศึกษาในระดับปริญญาโท)
รายได้	6,000 บาทต่อเดือน

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

ผู้ให้ข่าวรับทราบเรื่องราวเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กจากหลายๆ ด้านด้วยกัน เช่น จากหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ รวมทั้งเคยพบเห็นการทารุณกรรมเด็กด้วยตนเอง สิ่งที่อยู่ลึกสะเทือนใจที่สุด คือ การเห็นเด็กถูกทารุณกรรมด้วยตัวเอง เป็นบ้านอยู่ชอยใกล้ๆ ของ บ้านนั้นมีฐานะร่ำรวย พ่อแม่รับราชการทั้งคู่ มีลูกอยู่ 4 คน ถูกผู้หญิงคนที่สองเป็นปัญหาอ่อนดั่งแต่เด็กๆ แล้ว คงจะไม่เป็นที่พอใจของพ่อแม่แน่ เคยเห็นผู้หญิงคนนี้ถูกจับแขวนไว้ข้างต้นไม้ แล้วก็พ่อเขาก็เอาสายยางมาฟาด บางทีก็ใช้เข็มขัดมาฟาดลูก น่าสงสารมาก ลูกก็ร้องไห้หวน ตอนนั้นเราเด็กๆ ก็ไม่รู้จะช่วยยังไง รู้แต่ว่าสงสารเขา บางครั้งเขาก็ไม่ต้องถูกถ่มน้ำ ก็ะออกจากบ้านมาเดินเล่น ในชอย พ่อแม่เขารู้ก็จะถูกจับไปเขียนตีกี๊ แม้กระทั่งบัดนี้ ผู้หญิงคนนี้อายุมากกว่า 30 ปีแล้ว ก็ยังต้องถูกกักบริเวณอยู่

ผู้ให้ข่าวคิดว่าการทารุณกรรมจะส่งผลกระทบต่อจิตใจของเด็กเป็นอย่างมาก เพราะเท่าที่ได้ติดตามข้อมูลจากการอ่านหนังสือ หรือการพูดคุยกับเพื่อน พอจะทราบได้ว่า เด็กจะมีความเก็บกด และมีความกดดันทางอารมณ์สูง และเรื่องของจิตใจเป็นเรื่องที่ไม่สามารถแก้ไขได้อย่างทันที บางรายอาจใช้เวลาในการรักษาที่นาน และไม่แน่ว่าการรักษาจะได้ผลหรือไม่

พ่อแม่ส่วนมากจะไม่ให้ความรักความอบอุ่นกับลูกอย่างเพียงพอ ไม่มีเวลาให้กับลูก การระบายอารมณ์กับลูก เป็นสิ่งที่ไม่สมควรที่จะกระทำอย่างยิ่ง การให้การอบรมสั่ง

สอนของพ่อแม่มีได้หลายอย่าง ไม่จำเป็นต้องมีการคว่ำว่ากล่าว หรือการลงโทษ เช่น การตี บางทีเห็นพ่อแม่คว่ำถูกด้วยคำพูดรุนแรง หยาบคาย พูดจาเสียงดังมาก สงสารเด็ก เด็กคงจะรู้สึกอับอาย เพราะคนที่ได้อินก็จะหยุดฟัง แต่เด็กก็ทำอะไรไม่ได้ พ่อแม่น่าจะสอนลูกด้วยการให้เหตุผล อย่าใช้อารมณ์กับลูก

ปัจจุบันพบเห็นข่าวสารเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กเพิ่มมากขึ้น อ่านข่าวแล้วรู้สึกสลดใจมากขึ้น เพราะการทำร้ายเริ่มมีความรุนแรงที่มากขึ้น ส่วนข่าวที่รับไม่ได้มากที่สุดคือการข่มขืนลูกหรือหลานของตัวเอง เคยอ่านอยู่ข่าวหนึ่งไม่แน่ใจว่าในนิยายสารอะไร แต่จะเป็นเกี่ยวกับ แม่ข่มขืนลูกสาวของตัวเอง และยังได้ให้ลูกชายคนโต ข่มขืนน้องสาวหรือเด็กหญิงคนนี้ด้วย อ่านแล้วคิดว่าสังคมมันวิปริตขึ้นทุกวัน การแก้ไขปัญหานี้คงจะเป็นไปได้ยาก อาจต้องใช้เวลานานมาก เพราะคนที่กระทำการทารุณกรรมต้องมีปัญหาทางสภาพจิตใจด้วยอย่างแน่นอน จึงกระทำเช่นนั้น

หน่วยงานที่ให้การช่วยเหลือเด็กมีน้อยเกินไป ทำให้ไม่สามารถดูแลได้อย่างทั่วถึง เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบอาจไม่ให้ความสนใจกับปัญหาเหล่านี้มากเท่าไร และส่วนที่อยากให้มี การให้คนที่พบเห็นเหตุการณ์รีบแจ้งข่าวทันทีที่พบเห็น เป็นสิ่งที่ดี เพราะทำให้เด็กได้รับการช่วยเหลือที่รวดเร็วขึ้น แต่ต้องมีการประชาสัมพันธ์ให้คนทั่วไปทราบว่า เมื่อพบเห็นแล้วควร จะแจ้งไปที่ไหน เพราะคนส่วนใหญ่ไม่รู้ ผู้ให้ข่าวเองก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าพบแล้ว ต้องแจ้งกับใคร ที่ไหน

มาตรการในการลงโทษ ผู้ให้ข่าวก็ไม่ว่าว่ามีบทลงโทษที่รุนแรงที่สุด คืออะไร แต่ในบางครั้งก็อยากให้มีการประหารชีวิตเสีย เพราะเขาเองที่เห็นชีวิตคนอื่นไม่มีค่าก่อน จึงทำร้ายคนอื่นได้อย่างนี้ มันมีมาตรการที่มันเด็ดขาดมากขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ให้ข่าว คนที่ 4

ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ อร (นามสมมติ)
 อายุ 59 ปี
 เพศ หญิง
 สถานภาพ สมรส
 บุตร 2 คน เป็นชาย 1 คน และหญิง 1 คน
 การศึกษา ปริญญาโท
 อาชีพ รับราชการ
 รายได้ มากกว่า 30,000 บาทต่อเดือน

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

ปัจจุบันข่าวสารเกี่ยวกับการทารุณกรรมเด็กมีมากขึ้น ทั้งจากโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หนังสือนิตยสารต่างๆ ผู้ให้ข่าวจะรู้สึกสะเทือนใจทุกครั้งเมื่อรับทราบข่าวสาร เช่น ข่าวที่พ่อบ่มขืนลูกสาวอายุ 2-3 ขวบ มาเป็นเวลาหลายปี ดุจข่มขืนหลานจนท้อง พ่อแม่ที่ทำร้ายร่างกายถูก เป็นต้น สิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นในสังคมของเรา

หน่วยงานที่ได้ให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมมีอยู่น้อยมาก ทำให้ไม่สามารถเข้าช่วยเหลือเด็กได้ทันเวลา ความคิดที่จะให้ชุมชน หรือสังคมเข้ามามีส่วนช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมเป็นสิ่งที่ดี เหมือนคอยสอดส่องเป็นหูเป็นตา จะทำให้ปริมาณเด็กที่ถูกทารุณกรรมลดลงก็ได้ ผู้ให้ข่าวคิดว่าคนส่วนมากไม่กล้าที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือเด็ก เพราะคิดว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัว บางครั้งอาจโดนพ่อแม่ของเด็กตำหนิได้ว่าเขาได้ จึงได้แค่มองแล้วสงสารเด็กเท่านั้น แล้วยิ่งสำคัญต้องมีการประชาสัมพันธ์เรื่องการรณรงค์ช่วยเหลือเด็กให้กับประชาชนทราบ คือ เมื่อพบเห็นแล้ว ควรจะแจ้งที่ไหน เบอร์อะไร นี่ถ้าผู้สัมภาษณ์ไม่ได้มาสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าววันนี้ ก็คงไม่รู้เหมือนกันว่า ต้องที่ไหน ต้องช่วยเหลือเด็กเบื้องต้นอย่างไรบ้าง ผู้ให้ข่าวคิดว่ามันเป็นสิ่งที่สำคัญแต่กลับถูกมองข้าม

มาตรการทางกฎหมายในการลงโทษผู้ที่กระทำต่อเด็ก ผู้ให้ข่าวไม่รู้ว่าบทลงโทษมีอะไร มีความรุนแรงแค่ไหน แต่ใจจริงแล้วอยากให้ลงโทษอย่างรุนแรง บางครั้งเวลา

อ่านข่าวอยากให้ประหารชีวิตไปเลยก็มี เพราะหน้าตาของเขายังไม่มีความรู้สึกสำนึก หรือสลด ในการกระทำของเขาเลย แต่ว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว ปัญหาเรื่องการทารุณกรรมเด็กเป็น ปัญหาที่ใหญ่มาก เพราะวันนี้รู้แล้วว่า การทารุณกรรมมีทั้งหมด 5 ประเภท ซึ่งเดิมผู้ให้ข่าวเอง ก็ไม่รู้ คิดว่าเพียงแค่ทางร่างกาย และทางเพศเท่านั้น นั่นคือความเข้าใจต่อเรื่องนี้ของประชาชน มีน้อย ใครจะไปรู้ว่า การคุณค่าถูกด้วยคำพูดที่รุนแรง การประจานถูก ถือว่าเป็นทารุณกรรมถูก อย่างหนึ่ง ส่วนมากคิดว่าเป็นการวิธีการที่ใช้อบรมสั่งสอนลูกเท่านั้น การอบรมเลี้ยงดูถูกของผู้ให้ข่าวนั้น จะไม่เคยมีการลงไม้ลงมือกับลูก เมื่อถูกทำผิดจะเรียกมาคุย หรือจะใช้สายคาดมอง ลูกว่า ขณะนี้พ่อแม่ไม่พอใจแล้ว ซึ่งเขาก็จะรู้ การคุณค่าด้วยถ้อยคำที่รุนแรงไม่เคยใช้

ผู้ให้ข่าว คนที่ 5

ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ	วุฒิ (นามสมมติ)
อายุ	30 ปี
เพศ	ชาย
สถานภาพ	โสด
บุตร	-
การศึกษา	ปริญญาตรี
อาชีพ	พนักงานบริษัทเอกชน
รายได้	18,000 บาทต่อเดือน

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

การทารุณกรรมเด็กสามารถพบเห็นกันได้มากขึ้นกว่าเดิม เพราะสื่อต่างๆ ก็ลงข่าวเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้อยู่เสมอๆ มีความรู้สึกสงสารเด็กทุกคนเวลาที่มิข่าวลงเรื่องนี้ รู้สึกว่าพ่อแม่เด็กมีความโหดร้ายทารุณกับเด็กมาก ในบางครั้งก็คิดว่าน่าจะมีการช่วยเหลือเด็กที่รวดเร็วกว่านี้ ตามที่รู้กันกว่าที่คนจะเข้าไปพบหรือช่วยเหลือ เด็กก็ถูกรุณมามาเป็นเวลาหลายปีแล้ว

การทารุณกรรมเด็กในความคิดของผู้ให้ข่าว น่าจะเกี่ยวกับ การทำร้ายร่างกาย การข่มขืน ด้านการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ก็แล้วแต่สถานการณ์ในบางเรื่องต้องมีการลงโทษ

บ้างเพื่อให้เกิดความหลากหลาย เช่น การเรียน ความประพฤติ ของลูก พ่อแม่มีสิทธิว่ากล่าวได้ แต่ไม่ควรใช้คำพูดที่รุนแรง หรือการประจานเพื่อให้เกิดความอับอาย อย่างผู้ให้ข่าวเอง คอนแทกเด็กๆ ก็ชนบ้างตามประสาเด็กผู้ชาย พ่อแม่ก็จะปล่อยบ้าง คุยบ้างบางครั้ง แต่เวลาที่พ่อแม่ดูว่าเราด้วยเสียงที่ดัง เราจะรู้สึกอับอายมาก เพราะกลัวคนข้างบ้านจะได้ยิน แล้วหัวเราะเยาะเรา ไม่อยากให้เขาพูดอย่างนั้น หรือบางครั้งที่พ่อแม่ตีเรา ทั้งๆ ที่เราไม่ได้กระทำความผิดอะไร เขาไม่ยอมฟังเหตุผลของเรา เราทั้งเจ็บทั้งเสียใจ ตอนเด็กบางทีจะรู้สึกโกรธพ่อกับแม่มาก อยากหนีออกมาจากบ้าน เพราะเกิดความรู้สึกน้อยใจ เมื่อโตขึ้นก็ค่อยๆ คิดได้ ซึ่งทางที่คิดแล้ว เมื่อพ่อแม่คิดจะลงโทษลูกก็น่าจะอธิบายเหตุผลให้ลูกฟัง ลูกจะได้เข้าใจว่าทำไมเขาถึง อดตี อดดุ โดยมากพ่อแม่ไม่ได้บอก พอตีเสร็จแล้วก็ไม่ อยากให้พ่อแม่ถามลูกก่อนด้วยว่า เรื่องราวเป็นอย่างไร เด็กจึงจะไม่เกิดความรู้สึกน้อยใจ นี่คือประสบการณ์ที่ตัวเองเคยประสบมา เมื่อผู้ให้ข่าวต้องแต่งงานและมีลูก คิดว่าจะเลี้ยงลูกแบบให้อิสระกับลูกมากพอสมควร มีกรอบกว้างๆ ให้เขาเดิน ตั้งใจว่าจะไม่ตีลูก เพราะเราเองก็ไม่ชอบการเลี้ยงดูแบบนี้ เราต้องไม่ทำ เมื่อถูกทำผิดก็คุยเรียกมาคุยกัน ปรึกษากัน พยายามให้ลูกรู้สึกถึงความรักของเรามีต่อเขา ให้ลูกมีความอบอุ่น เมื่ออยู่กับพ่อแม่ ครอบครัว ครอบครัวยุคก่อนจะทำให้เด็กเป็นเด็กที่ไม่มีปัญหา และการทารุณกรรมก็จะไม่เกิดขึ้น

หน่วยงานในการให้ความช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรม ผู้ให้ข่าวไม่ทราบว่าเป็นจริง ๆ แล้วมีจำนวนเท่าไรกันแน่ แต่เท่าที่เห็นตามทีวี ก็มีแค่ 2-3 หน่วยงาน ความจริงอาจจะมีมากกว่านั้น ผู้ให้ข่าวอยากให้มีการรวมตัวกัน เพื่อให้เกิดเป็นองค์กรที่ใหญ่ขึ้น เห็นด้วยอย่างยิ่งกับความคิดที่จะให้ชุมชน มีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหานี้ เพราะบ้านเรือนใกล้ๆ กันย่อมจะเห็นเรื่องราวต่างๆ ถ้าคอยช่วยกันสอดส่องดูแล น่าจะทำให้ปัญหานี้ลดลงได้มาก แต่ก็ต้องมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับปัญหาการทารุณกรรมเด็กให้มากขึ้น เพราะถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญมากอย่างน้อยเมื่อพบเห็นเหตุการณ์แล้วควรจะแจ้งไปที่ใคร เบอร์อะไรก็ควรจะมีการประชาสัมพันธ์ให้ทราบ

มาตรการทางกฎหมายมีบทลงโทษที่รุนแรงเพียงพอหรือไม่ ผู้ให้ข่าวก็ไม่สามารถทราบได้ เพราะไม่ศึกษามาทางด้านกฎหมายโดยตรง แต่มีความคิดว่าน่าจะมีบทลงโทษที่รุนแรง กับผู้กระทำทารุณต่อเด็ก และเห็นด้วยกับการที่จะมีมาตรการลงโทษแก่ผู้ที่พบ

เห็นเหตุการณ์แต่ละเลยไม่ให้ความช่วยเหลือ เพราะอย่างนั้นก็จะเป็นที่กระตุ้นให้ทุกๆ เห็นความสำคัญของปัญหานี้

ส่วนที่ 6 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน และสรุปผลการสัมภาษณ์เจาะลึก

1. สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 34 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐาน	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1. ผู้ที่มีอายุน้อย ให้ความสนใจปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวต่างมากกว่าผู้ที่มีอายุมาก	✓	
2. เพศหญิง ให้ความสนใจปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัวมากกว่าเพศชาย		✓
3. ผู้ที่แต่งงานแล้ว ให้ความสนใจปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่เป็นโสด	✓	
4. ผู้ที่มีบุตร ให้ความสนใจปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่ไม่มีบุตร	✓	
5. ผู้ที่มีการศึกษาสูง ให้ความสนใจปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่มีการศึกษาดำ		✓
6. ผู้ที่มีงานทำ ให้ความสนใจปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่ไม่ม้งานทำ	✓	
7. ผู้ที่มีรายได้สูง ให้ความสนใจปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว มากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ	✓	

2. สรุปผลการสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญจำนวน 5 ราย สรุปว่า ผู้ถูกสัมภาษณ์มีการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับปัญหาการทารุณกรรมเด็กมากขึ้นกว่าเดิม เพราะปัจจุบันสื่อต่างๆ ได้เสนอข่าวเกี่ยวกับปัญหาการทารุณกรรมเด็กเพิ่มขึ้น การเสนอข่าวของสื่อทำให้ประชาชนทั่วไปเกิดความเข้าใจ และตระหนักต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กดีขึ้น

ผู้ถูกสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เข้าใจว่า การทารุณกรรมเด็ก คือ การทารุณกรรมทางร่างกาย และการทารุณกรรมทางเพศเท่านั้น ทางด้านการอบรมเลี้ยงดูบุตร โดยส่วนมากคิดว่าพ่อแม่มีสิทธิในการอบรมเลี้ยงดู รวมทั้งสามารถลงโทษลูกได้ ซึ่งผู้ถูกสัมภาษณ์ให้ความคิดเห็นว่า พ่อแม่ไม่ควรที่จะใช้อารมณ์กับลูก พ่อแม่ควรจะได้รับเหตุผลของลูกก่อนที่จะลงโทษ และเมื่อลงโทษไปแล้วควรจะอธิบายให้ลูกเข้าใจถึงเหตุผลที่กระทำเช่นนั้น เพื่อไม่ให้ลูกรู้สึกโกรธหรือเกิดความรู้สึกที่ไม่ดีกับพ่อแม่ การลงโทษลูกไม่ใช่การทารุณลูก

ทางด้านหน่วยงานในการให้ความช่วยเหลือเด็ก ผู้ถูกสัมภาษณ์มีความคิดเห็นว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีน้อยเกินไป จึงทำให้ไม่สามารถช่วยเหลือเด็กที่ถูกทารุณกรรมได้อย่างทั่วถึง แม้ว่าจากข่าวสารที่ออกมาแสดงให้เห็นว่าหน่วยงานต่างๆ ได้ให้ความช่วยเหลือเด็กอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็นับว่ายังต่ำช้าอยู่

ด้านมาตรการทางด้านกฎหมาย ผู้ถูกสัมภาษณ์ไม่มีความคิดเห็นทางด้านนี้นัก แต่ก็ให้ความเห็นว่า น่าจะมีบทลงโทษที่รุนแรง เพื่อเอาผิดกับผู้ที่กระทำการทารุณกรรมเด็ก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย